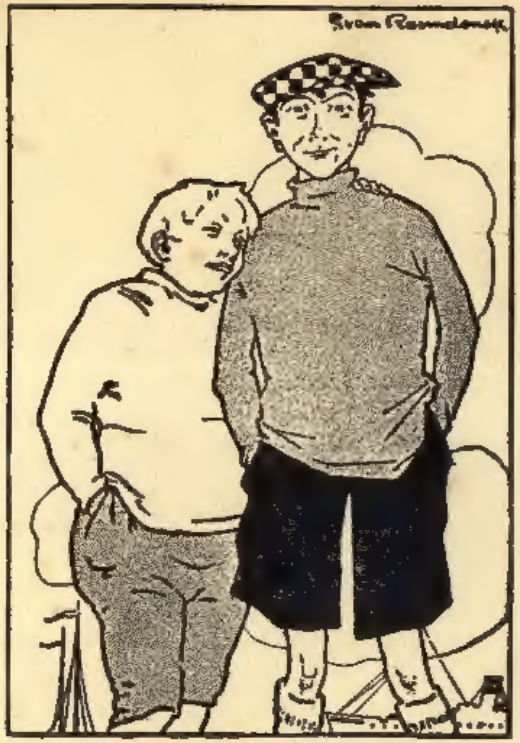

DE WERELDREIS VAN BULLETJE EN BOONESTAAK

VOOR DE ERVEN DE WED. J. VAN NELLE
OPNIEUW BEWERKT DOOR A. M. DE JONG
MET PRENTJES VAN G. VAN RAEMDONCK

DERDE DEEL

DE WERELDREIS VAN BULLETJE EN BOONESTAAK

DE WERELDREIS VAN BULLETJE EN BOONESTAAK

VERTELD DOOR A. M. DE JONG
MET PRENTJES VAN G. VAN RAEMDONCK

DERDE DEEL

AANGEBODEN DOOR DE ERVEN DE WED. J. VAN NELLE

En Boonestaak was zoo goed niet, of hij moest met een natte zwabber de vloer schoon maken. Hij deed het, maar inwendig kookte hij van woede. En per ongeluk expres zwaaide hij de zwabber zoo sierlijk, dat hij Bulletje precies langs zijn gezicht aaide.

„Zeg kijk een beetje uit, viesneus!" riep die en boende met zijn mouw over z'n natte toet.

„Viesneus? . . . Viesneus?" grinnikte Boonestaak. „Jouw neus is op 't oogenblik viezer dan de mijne."

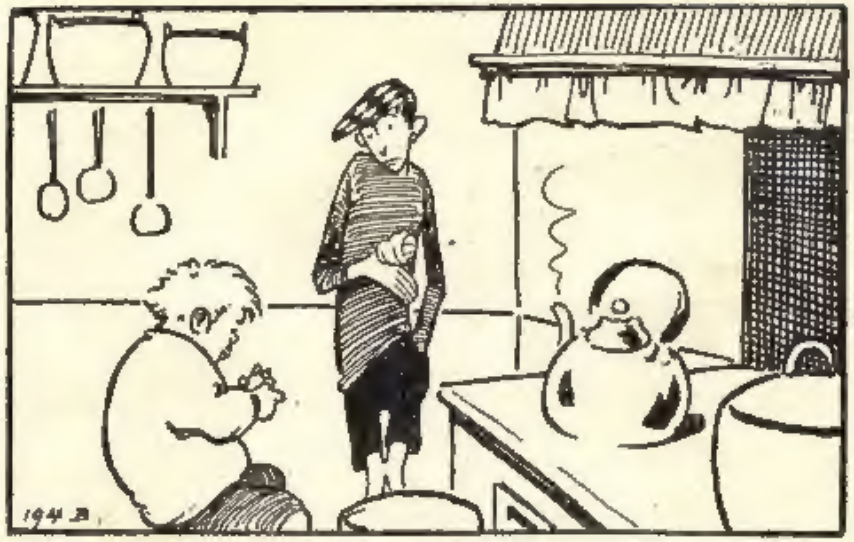

Boonestaak schilde niet meer mee. Hij had zijn zakdoek om z'n duim gewonden en stond tegen de wand leunend toe te zien, hoe Bulletje voortging, de aardappelen te mishandelen. Misschien hoopte hij wel, dat er nog eens zoo'n geniepige zwaai zou komen en dat Bulletje zich dan ook, heel eventjes maar, in z'n duim zou snijden. Maar er gebeurde niets en Bulletje „schilde" door, van inspanning het puntje van z'n tong tusschen z'n tanden doorstekend.

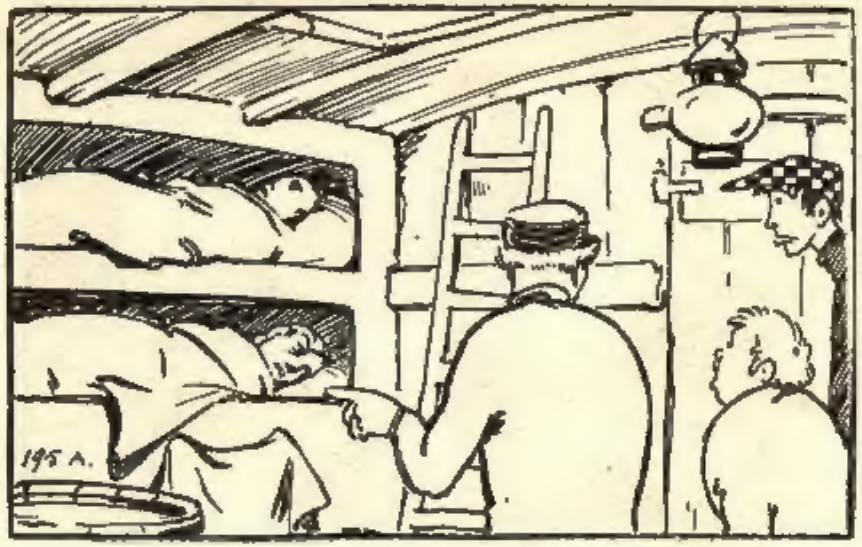

Toen de aardappelen geschild waren, was het Kalkhoofd voor een poosje vrij en de twee vrienden gingen met hem naar de verblijfplaats van de matrozen en stokers, het volkslogies genaamd.

Daar was Ouwe Hein ook, en die zei: „Ga zitten, mejonges."

Bulletje en Boonestaak gingen op de vaste bank bij de tafel zitten en keken es rond.

„'t Ruikt hier lekker", vond Boonestaak.

„'t Stinkt hier", meende Bulletje.

't Kalkhoofd lachte.

„Net hoe je 't neemt, zei hij. „'t Ruikt hier naar teer en naar natte kleeren en naar getraande zeelaarzen en naar eten en naar petroleum en naar pikdraad en naar nog een heel stel andere dingen. Als je d'r van houdt zoo as Boonestaak, is 't wel lekker, maar Bulletje heeft ook gelijk, as-t-ie zegt, dat 'et stinkt.

„Nietes", zei Boonestaak overtuigd, „Bulletje heeft nooit gelijk."

„Behalve as-t-ie 'et lesuur uitmaakt", zei Bulletje en hij stak z'n tong tegen z'n vrind uit.

Bulletje moest vertellen, hoe hij dat gedaan gekregen had en daar hadden ze allemaal schik in.

„Kunnen we niet es een spelletje doen?" vroeg Boonestaak, die zich begon te vervelen.

Het Kalkhoofd keek peinzend voor zich uit en zei toen:

„As we-n-es gingen knijpen zonder lachen?"

De twee vrienden keken verbaasd op.

„Wat is dat?" vroeg Boonestaak nieuwsgierig.

„O, dat is een erg aardig spelletje", antwoordde de koksmaat, maar een van de matrozen vroeg met een ernstig gezicht:

„Ja, maar, maatje, heb je de baardnagels wel hier?"

't Kalkhoofd keek in eens beteuterd en zei:

„Nee, die zijn nog in de machinekamer . . . O, maar die kan Boonestaak dan wel even gaan halen."

„Heb je die d'r bij noodig?" vroeg de lange. „En wat zijn dat, baardnagels?"

„Ja, dat zal je wel zien", antwoordde Ouwe Hein. „We moeten ze voor 't spelletje hebben. Ga ze maar even aan den eersten stoker vragen."

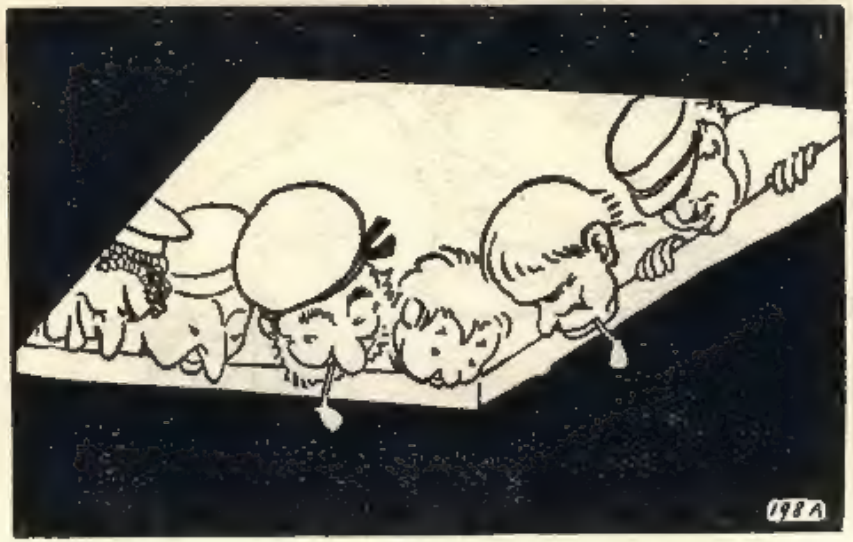

Vlug klauterde Boonestaak het nauwe trapje op en beende weg naar de machinekamer. Hij had het veel te druk met zich overal aan vast te houden om er aan te denken eens om te kijken. Als hij dat gedaan had, zou hij de nieuwsgierige en grinnikende gezichten gezien hebben van Bulletje, 't Kalkhoofd en de matrozen, die hem in het open deurtje naloerden. Zoodra Boonestaak in de diepte van de machinekamer verdween, holden ze allemaal achter hem aan en gingen met hun hoofden over het gat hangen om te zien wat er verder gebeurde.

Boonestaak ging naar de eerste stoker en vroeg ongewoon beleefd:

,,Mag ik asjeblieft de baardnagels van u?''

,,De wat?'' vroeg de stoker met groote oogen.

,,De baardnagels'', herhaalde Boonestaak zachtzinnig.

Toen begonnen de stokers in eens hard te lachen, grepen den verschrikten Boonestaak beet en wreven met hun ruwe, roetzwarte handen zijn gezicht van alle kanten stevig in.

Boonestaak verzette zich en schreeuwde als een mager varken, maar hij moest zijn volle portie ,,baardnagels'' in ontvangst nemen eer ze hem loslieten.

Met een gezicht zoo zwart als roet rende Boonestaak het ijzeren laddertje op. Achter hem gilden de stokers van 't lachen en toen hij zijn hoofd boven dek had, hoorde hij daar ook een hard gelach en zag de matrozen, 't Kalkhoofd en Bulletje, die zich op de dijen sloegen en telkens weer 'n nieuwe lachbui kregen bij het gezicht van Boonestaaks woedende witte oogen in zijn zwarte snoet. Bulletje zwaaide met zijn pet en danste als een Indiaan, dol van pret om de poets, die ze Boonestaak daar gebakken hadden.

Neerslachtig koos de bedrogene de wijste partij en zei niets. Hij kroop verder aan dek en ging een emmer water en zeep zoeken om zich te wasschen. En terwijl hij zich van het roet ontdeed verzon hij allerlei uitgezochte wraaknemingen. Niemand waagde zich in zijn buurt, bang de emmer water over z'n lijf te krijgen: ze begonnen onze kordate vriend al zoo'n beetje te kennen.

Toen hij schoon was, liep hij den kant van 't volkslogies op en in de deur stond Bulletje, die hem onnoozelweg vroeg:

„Kom je nou knijpen zonder lachen, Boonestaak?"

Boonestaak was het heele spelletje vergeten, en eigenlijk was hij nog niet precies in z'n hum. Maar hij wou niet uitgelachen worden omdat ie een kop toonde en ook was hij benieuwd naar dat rare spelletje. En dus zoutte hij zijn wraakplannen voorloopig maar op en daalde achter Bulletje in het logies af, met een gezicht alsof er niets gebeurd was. En zelfs toen een van de matrozen zei:

,,Nou es kijken of de baardnagels groeien willen", stoof Boonestaak niet op, al begonnen ze ook allemaal weer eventjes te grinniken.

Hij zei alleen met een strak gezicht:

,,Gaan we nou knijpen zonder lachen, of is 't een smoesje?"

,,We maken hier nooit smoesjes", antwoordde het Kalkhoofd en Boonestaak dacht aan de baardnagels. ,,We gaan in een kring om de tafel zitten, allemaal een eindje van elkaar af. Nou, kijk, Ouwe Hein knijpt Piet, ergens in z'n gezicht en Piet knijpt Jaap precies op dezelfde plaats en die knijpt mij weer en ik Bulletje en zoo in de rondte. Maar je mag niet lachen, want dan verbeur je pand."

„Is dat alles?" vroeg Bulletje minachtend. „Daar is niks an."

„Dat zal je meevallen," verzekerde de koksmaat. „'t Is een heele toer om niet te lachen."

Boonestaak vertelde, dat hij niet lachen zou. Hij begreep zelfs heelemaal niet, wat daar nou voor belachelijks aan kon zijn. 't Was flauw en suf. Hij dacht, dat zeelui aardiger spelletjes kenden. Maar de koksmaat hield vol.

„Wacht nou es even af. Je zult es zien, hoe je moet lachen. Nou, Hein, begin jij maar."

Ouwe Hein nam z'n pijpje uit z'n mond en gaf z'n buurman een lief kneepje in z'n wang. Die gaf het over aan wie naast hem zat en zoo verder. Allen bleven ernstig voor zich kijken. Daar gaf 't Kalkhoofd Bulletje met vinger en duim een kneep in z'n bolle wang en zoodra hij losliet, proestte Boonestaak het uit. Op Bulletjes wang stonden twee vette, zwarte vlekken.

„Hij lacht!" zei Bulletje verachtelijk. „Pand geven, jongetje. Wat een flauwerd!"

Boonestaak gaf z'n zakmes aan 't Kalkhoofd, die het met een stalen gezicht voor zich op tafel lei. Bulletje keek verwonderd en verontrust de tafel rond: hij zag, dat de matrozen allemaal moeite hadden om niet te lachen, maar hij dacht eindelijk, dat het was om Boonestaaks malle gegrinnik en dus gaf hij met een ernstig gezicht het kneepje verder. Hij nam zich vast voor, niet te lachen en hij vond het ook heelemaal niet noodig.

De tweede kneep kwam op de andere wang en met gespannen verwachting keek Boonestaak toe.

En zoowaar, daar prijkte ook Bulletje's andere koon met twee lekkere vette roetvlekken! Boonestaak gilde het uit en een van de matrozen schaterde mee.

,,Weer twee panden verbeurd'', riep Bulletje verheugd en hij verbaasde zich opnieuw over de onverklaarbare lachlust van die mallen.

Maar toen Bulletje eindelijk ook nog prijkte met vlekken op z'n voorhoofd, z'n kin en z'n neus, en toen hij maar aldoor even ernstig bleef kijken, onbewust van de streek, die hem gespeeld werd, toen hielden ze 't geen van allen meer uit en ze rolden tegen elkaar aan van den lach en Bulletje dacht niet anders of ze waren allemaal gek geworden.

„Wat is er nou toch zoo te lachen?" vroeg de kleine dikzak verbaasd en een beetje boos. „Jullie lijken wel mal met je idioot gegiechel."

Maar tot zijn verbazing lachten ze toen nog veel harder en sloegen mekaar op den schouder en veegden de tranen uit hun oogen. Eindelijk bekwamen ze wat van de pret en de koksmaat zei:

„Nou is 't spelletje bijna uit."

„Uit?" vroeg Bulletje. „Uit? En wat is dan de aardigheid er van? Wat een flauw spelletje... ik snap niet..."

„Wacht even", viel 't Kalkhoofd hem in de rede. „'t Is h a a s t uit, zei ik. Eerst moeten we nog even in den spiegel kijken, wie het hardste gelachen heeft."

„Kan je dat in den spiegel zien?" vroeg Bulletje verwonderd. „Dat heb ik nog nooit gehoord."

„Hier, kijk dan maar es", zei Ouwe Hein en hij hield Bulletje een kleine spiegel voor z'n gezicht.

En toen die daar dat bolle toet zag met al die dikke zwarte smeren er op, gingen zijn oogen zoo wijd en zoo verbaasd open, dat ze 't allemaal opnieuw uitschaterden..

Nu begreep Bulletje drommels goed, waarom ze allemaal zoo'n dolle pret gehad hadden behalve hij en hij werd bleek van schrik en ergernis onder z'n zwartsel. Zachtjes, nog niet wetend, wat hij doen moest, lei hij de spiegel neer en keek zoo verbouwereerd rond, dat de vreugde ten top steeg. Maar toen draaide Bulletje zich ineens naar de koksmaat, viel hem om z'n hals en wreef z'n zwarte snoet over diens gezicht, links en rechts, zoodat 't Kalkhoofd in een oogenblik veranderd was in een roethoofd. Maar de koksmaat lachte net zoo hard door en duwde onderwijl de booze, kleine dikkerd van zich af.

,,Lekker'', zei Bulletje, ,,hebben we eerlijk samen gedeeld''.

En toen hij het besmeerde gezicht van den koksmaat bekeek, begon hij zelf ook te lachen en bijna vergat hij, dat hij toch het meest in de maling genomen was.

,,Goeie genade!'', zei Piet steunend. ,,Is dat lachen! M'n heele lijf doet er zeer van. En dat noemen ze nog al knijpen zonder lachen!''

,,Ik vind 'et nou toch wel een aardig spelletje'', grinnikte Boonestaak. ,,'k Ben blij, dat ik 'et geleerd heb.''

,,Ik ook'', lachte Bulletje, en hij meende het.

Als de beste vrienden waschten Bulletje en het koksmaatje zich samen in denzelfden emmer, terwijl Boonestaak er belangstellend bij stond en telkens weer in den lach schoot om die malle geschiedenis met Bulletje, die maar niet begrijpen kon, waarom de anderen zoo'n schik hadden. Het zwartsel ging er maar lastig af, want de koksmaat had van dat vette lampezwart in een papiertje geschraapt en daarmee Bulletje's gezicht versierd. Maar met veel groene zeep en hard boenen werden ze ten slotte toch schoon en toen ze zich afgedroogd hadden, blonken hun wangen als opgepoetste appels.

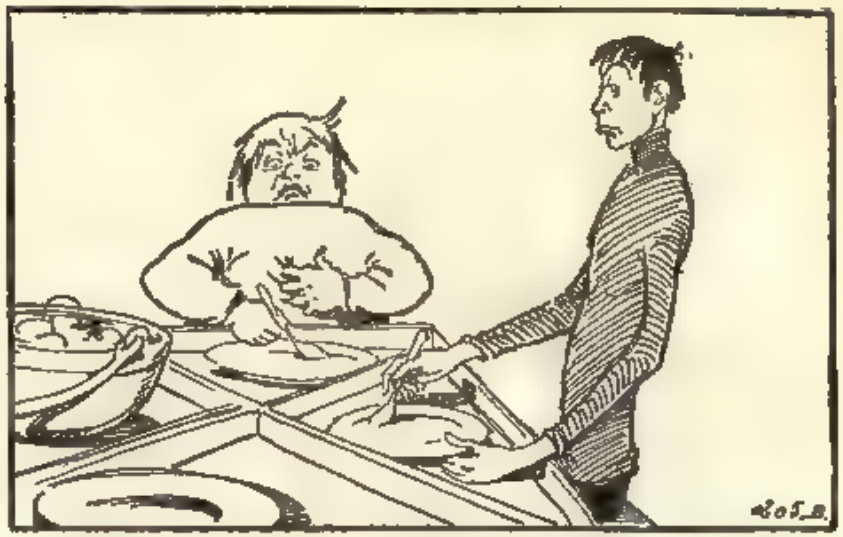

Intusschen was het eten klaargemaakt en aan tafel vertelden de vrienden aan hun vaders, wat er gebeurd was. Die hadden er pleizier in, dat ze allebei hun portie gekregen hadden en dat ze al zoo goeie maatjes werden met de bemanning.

Maar de jongens vonden, dat het eten erg raar deed op de tafel, waar hooge randen omheen waren en latten dwars overheen liepen. Dat waren slingerlatten, die beletten, dat de borden al te ver weg gleden over de zwaaiende tafel. De soep schommelde in de borden, die je vast moest houden als je niet wou, dat ze onder je lepel wegwandelden. En daar kreeg je toch weer wel even een raar gevoel van in je maag, vonden de wereldreizigers.

Bulletje en Boonestaak hielden zich echter dapper en ze hadden ook honger als wolven na al die avonturen. En toen ze stevig dooraten, verdween ook al spoedig dat nare, weeë gevoel en voldaan stonden ze van tafel op om nog wat aan boord rond te scharrelen eer ze naar kooi gingen.

Ze zochten den scheepshond op, die zijn buikje ook te goed had gedaan en op een oud kleedje lekker lag te slapen, lang-uit, tegen de kombuis aan.

„Wacht even", zei Boonestaak zachtjes, „es kijken of-ie tegen kietelen kan."

Hij diepte een eindje potlood uit zijn zak op en terwijl Bulletje vol belangstelling toekeek, kriebelde hij den hond met de punt zachtjes tusschen zijn teenen. Met een schokje trok Nero zijn poot op, bromde even, maar sliep door.

„Nog es", fluisterde Bulletje, en Boonestaak herhaalde de proef en weer trok de hond zijn poot met zoo'n raar schokje omhoog, dat de twee plaaggeesten zachtjes proestten. Toen Boonestaak het spelletje telkens herhaalde, begon Nero in zijn slaap bedroefd te janken. Dat klonk zóó komiek, dat de jongens luidkeels begonnen te lachen.

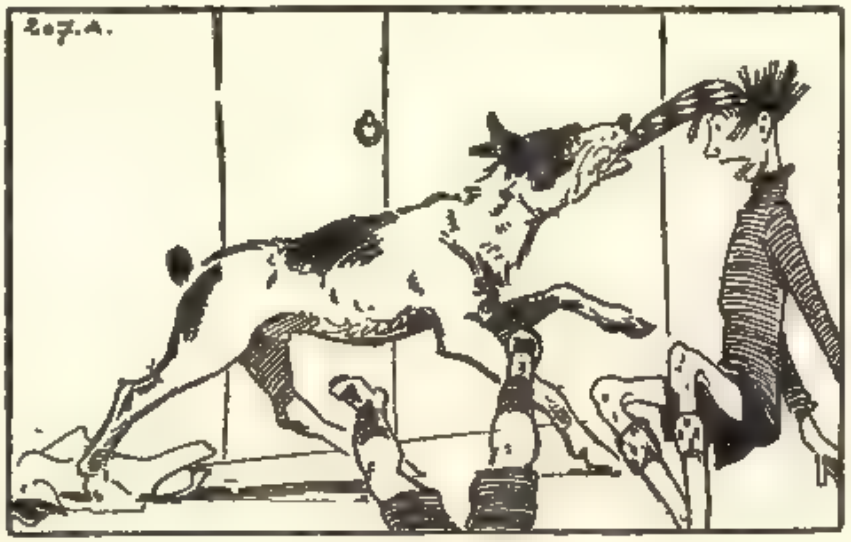

Door het gelach schrok de hond wakker en sprong in eens op alle vier zijn pooten overeind met een nijdig tandengeblikker en een dreigend gegrom. Bulletje tuimelde achteruit van ontsteltenis en Boonestaak stond stokstijf van den schrik met zijn gezicht vlak bij den bek van het dier. En in eens hapte Nero toe . . . De lange Pierewiet gaf een schreeuw, want hij dacht niet anders of zijn heele hoofd zou afgebeten worden. Maar zoo bloeddorstig was de scheepshond niet: hij greep alleen Boonestaak's beroemde geruite pet en ging er op een holletje mee vandoor.

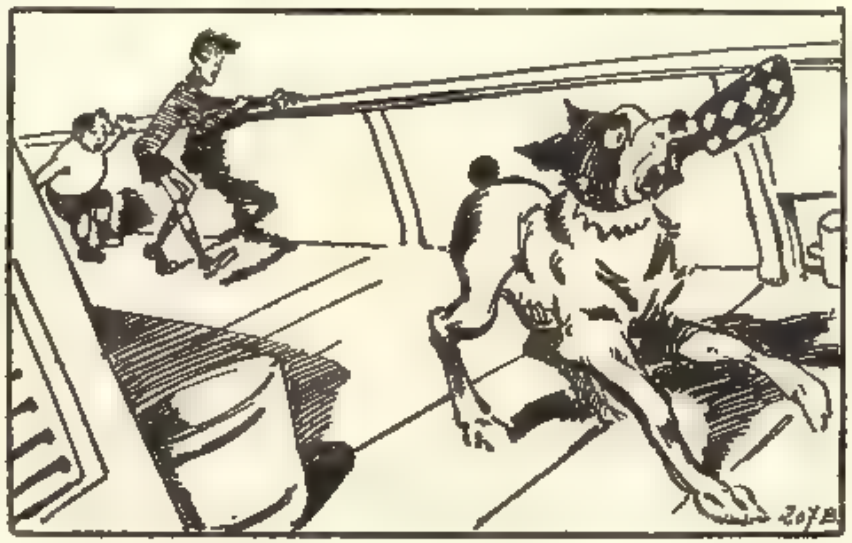

De schrik van Bulletje en Boonestaak was gauw over. Ze begrepen, dat de hond spelen wou en renden hem juichend achterna. Maar dat viel niet mee. Want hoe harder ze wilden loopen, hoe meer last ze hadden van 't slingeren en stampen van de „Herkules" en ze maakten de wonderlijkste buitelingen zoo af en toe. De hond had er blijkbaar geen last van, want die sprong als een jolig veulen over het dek en slingerde verwoed de pet heen en weer, zoodat Boonestaak waarschuwingskreten begon uit te stooten, vreezend, dat z'n geliefd hoofddeksel weldra aan flarden zou hangen.

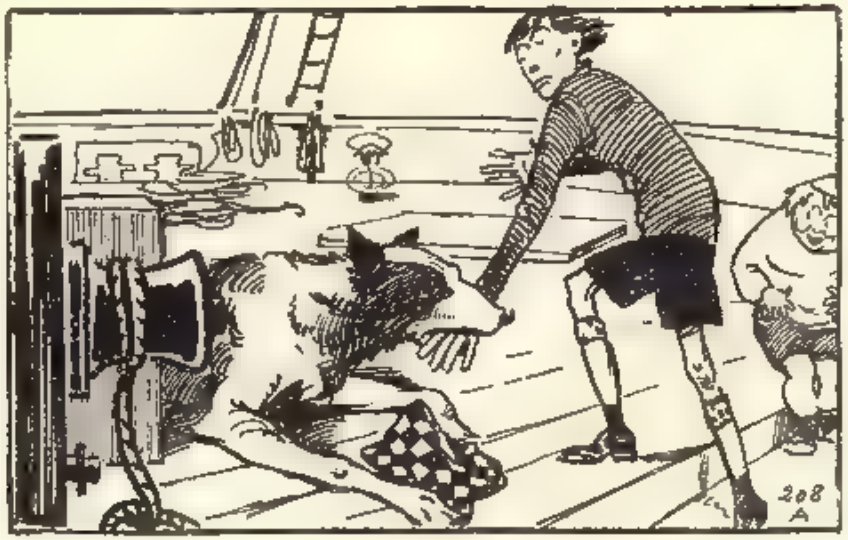

Op het achterschip ging Nero liggen. Z'n eene voorpoot lei hij op de pet en met ondeugend blinkende oogen keek hij naar Bulletje en Boonestaak, die naderbij scharrelden. Zijn staartstompje kwispelde vroolijk heen en weer.

Boonestaak deed een greep naar zijn pet, maar Nero hapte toe en had onzen vriend bij zijn pols te pakken. Hij beet niet door, maar hield hem toch stevig vast. Boonestaak trok voorzichtig, maar hij kon niet loskomen en hij vond de grap maar half aardig. Bulletje genoot.

Maar terwijl Boonestaak Nero vriendelijk trachtte over te halen zijn hand los te laten, rukte Bulletje eensklaps de pet onder den hond zijn poot weg en ging er mee aan den haal. Hij kwam echter niet ver, want Nero sprong hem achterna en greep hem speelsch bij den zolder van zijn broek. Op dat oogenblik viel Bulletje voorover en dat werd hem noodlottig: zijn broek was tegen die krachtproef niet bestand. Er klonk een akelig gescheur en — Nero ging er met een groote lap uit Bulletjes broek, jankend van de pret, vandoor.

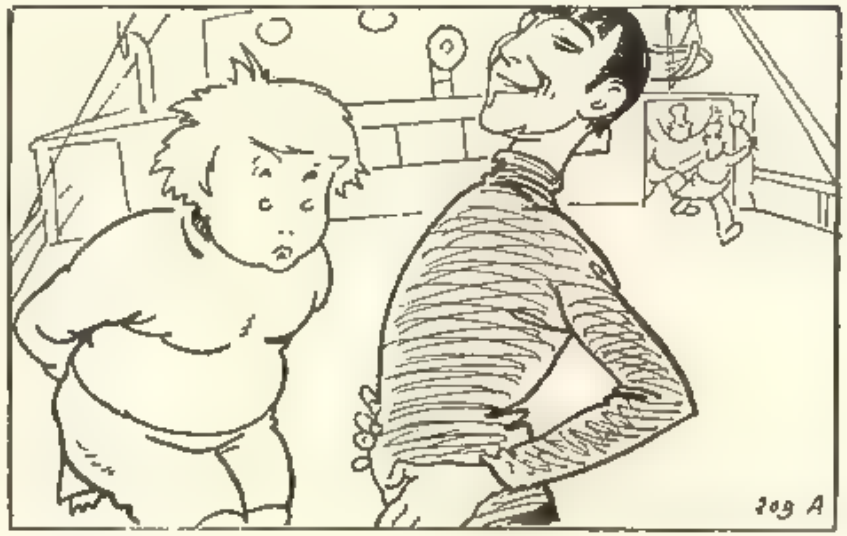

Boonestaaks vreugde was onbeschrijfelijk! Bulletje krabbelde op en werd bleek van ontsteltenis, toen hij met zijn hand den omvang van de ramp onderzocht en zoo maar het bloote vleesch voelde. Op Boonestaaks gillende juichkreten, kwamen de kok en 't Kalkhoofd uit de kombuis loopen, de matrozen uit hun logies, terwijl de kapitein en de stuurman hun hoofden door de raampjes van de brug staken. In een oogenblik was de vreugde algemeen en Bulletje schaamde zich verschrikkelijk.

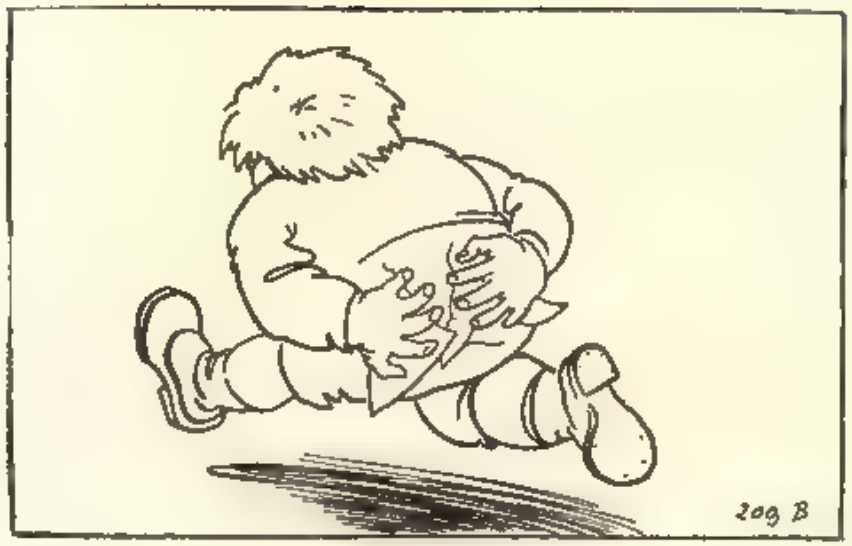

Met beide handen tegen zijn gehavende broek gedrukt hobbelde hij op een sukkeldrafje naar de hut, achtervolgd door het daverend gelach van de bemanning en het gejuich van Boonestaak, die z'n plezier niet op kon. Kreunend van verdriet en narigheid kwam Bulletje in de hut en wist niet beter te doen, dan zich haastig uit te kleeden en gauw onder de wol te schieten. Toen 't Kalkhoofd en Boonestaak even later binnen kwamen, vonden zij hem in de kooi, zijn verbouwereerd gezicht net boven de wollen deken uit.

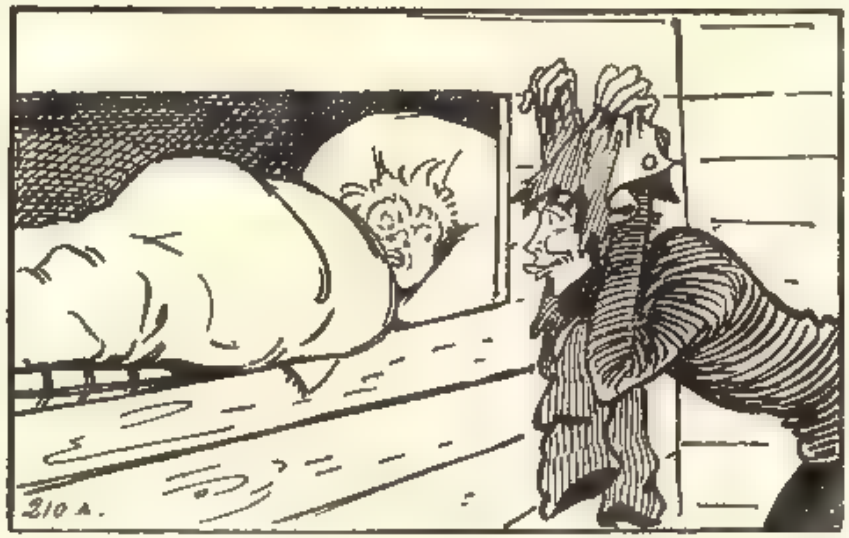

„Ik kwam je even bedanken, Bulletje", zei Boonestaak zoetsappig, „omdat je Nero m'n pet afgenomen hebt. Dat heb je heusch heel handig gedaan. Wel bedankt."

Hij kon z'n lachen niet houden en Bulletje keek hem leelijk aan, maar zei niets.

Boonestaak nam Bulletjes broek van den spijker, stak met gemak z'n hoofd door het gat in den achterkant en grijnsde, wat Bulletje de opmerking ontlokte, dat ie nou nog meer op een aap leek, dan anders.

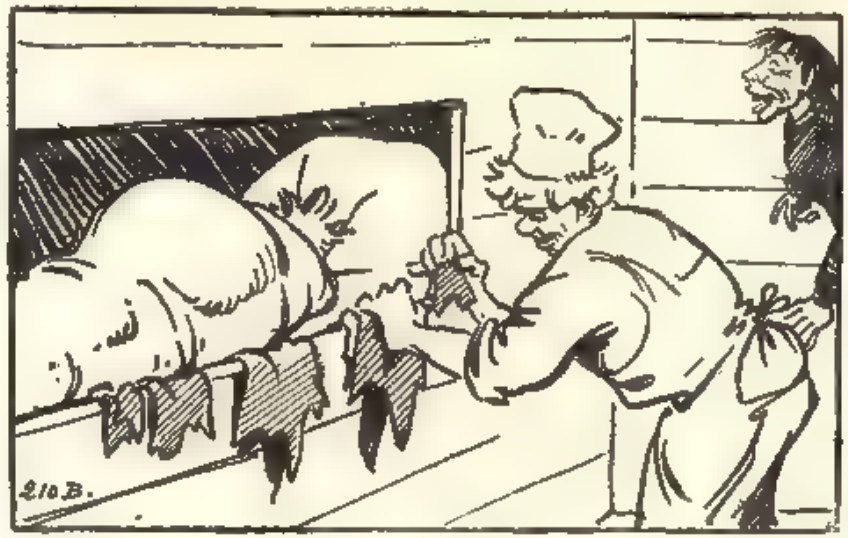

„Gelukkig", zuchtte Boonestaak, „hij kan nog praten. Ik dacht vast, dat de stakker van de schrik stom geworden was."

't Kalkhoofd lei wat vodden op den rand van Bulletjes bed.

„Hier", zei hij, „die heb ik Nero afgenomen. Zoek morgenochtend maar es uit, waar al de verschillende lapjes bij hooren. Kan je je dag heel gezellig besteden met ze er zelf in te zetten, want een naaister hebben we niet aan boord."

Bulletje vond al die grappen heel ongepast en zonder te antwoorden draaide hij zich met het gezicht naar den achterwand.

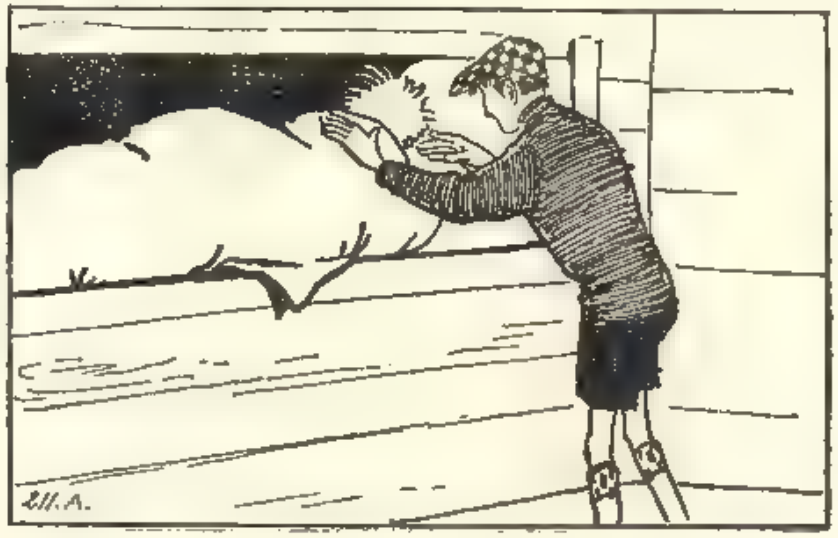

„Kom", zei Boonestaak, „ik ga nog een luchtje scheppen. Loop je misschien mee, Bulletje?"

Geen antwoord.

„Nou, je moet 'et zelf weten", plaagde Boonestaak, „maar 't is heerlijk frisch buiten, vooral als je zulke lieve luchtgaatjes in je broek hebt."

Bulletje bleef alleen en zijn stemming was niet van de plezierigste. Hij nam zich vast voor om ook geen meelij te hebben met Boonestaak, als die eens een ongelukje overkwam. Hij vond het bar gemeen, hem in z'n rampspoed nog te bespotten.

Een heelen tijd foeterde Bulletje in z'n eentje voort. Toen hij de deur hoorde gaan, drukte hij zijn neus haast tegen den zijwand, om Boonestaak toch vooral niet te zien. Maar die greep hem kordaat bij z'n schouder en draaide hem met een forschen zwaai om. Daar kreeg Bulletje een lekkere geur in z'n neus. Boonestaak hield hem een theeblad voor, waarop een bordje stond met een ei, een kop chocola en een paar beschuiten.

„Voor den schrik", zei Boonestaak goedig, Bulletje was al aan 't schransen en hij vond die Boonestaak toch wel een goeie knul. Volledig verzoend gingen ze slapen.

Den volgenden morgen was Bulletje stom verbaasd, toen hij zijn onder- en bovenbroek heel aan den spijker vond hangen. De lappen waren er keurig netjes ingezet, met een beetje groote steken wel, maar 't zat toch maar wat fijn weer aan mekaar.

„Wie zou dat gedaan hebben?" vroeg hij verwonderd.

Boonestaak wreef z'n slaperige oogen uit en geeuwde vervaarlijk. Toen zei hij:

„Dat heb ik gedaan, in m'n droom. Knap hè?"

En Bulletje antwoordde alleen:

„Sufferd!"

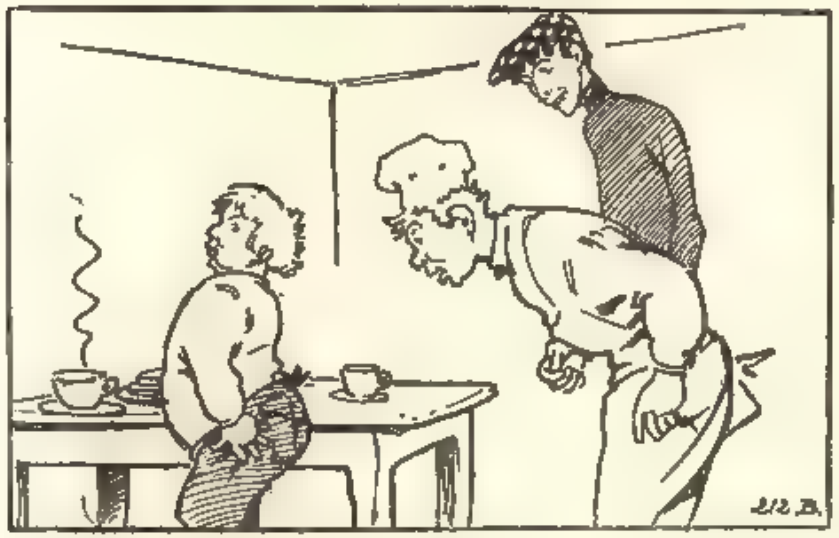

De koksmaat kwam binnen met hun ochtendboterhammen en lachte, toen hij de jongens over Bulletjes genezen kleedingstukken gebogen zag.

„Weet jij, wie ze zoo mooi versteld heeft?" vroeg de kleine dikkerd.

't Kalkhoofd lachte maar en toen begreep Bulletje, dat die 't zelf gedaan moet hebben. Hij bedankte hem luidruchtig en prees hem uitbundig om zijn knapheid.

„Jaja, 't is goed", zei de koksmaat. „Op zee moet je van alles kennen. Maar schiet een beetje op: over een kwartier komt de bootsman om jullie les te geven."

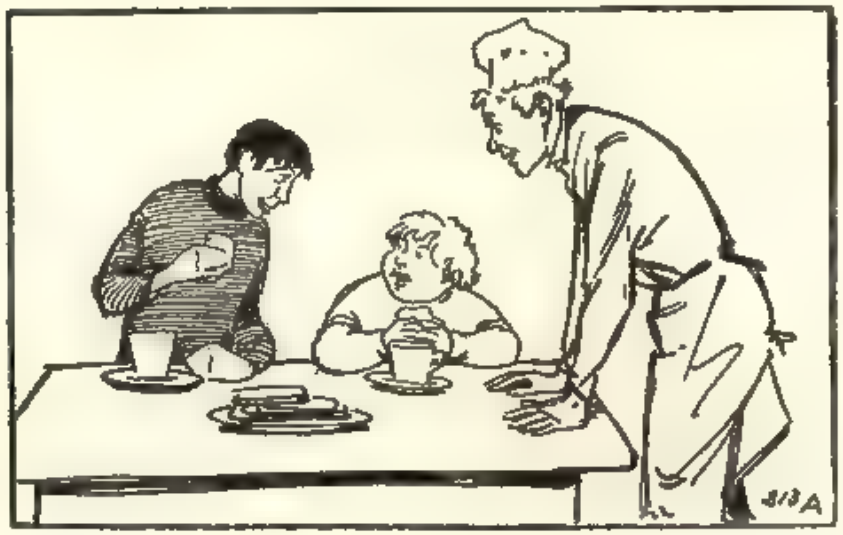

Onder het eten lachten Bulletje en Boonestaak om de lesgeverij van den bootsman.

,,Wat zullen we vandaag weer voor grappen beleven?" zei Boonestaak.

,,'k Weet niet", antwoordde Bulletje met een vollen mond. ,,Maar ik zal wel weer gauw een weddenschap bedenken om van de les af te komen."

En ze lachten allebei in herinnering aan de komieke les van den vorigen dag en de manier, waarop die een einde genomen had.

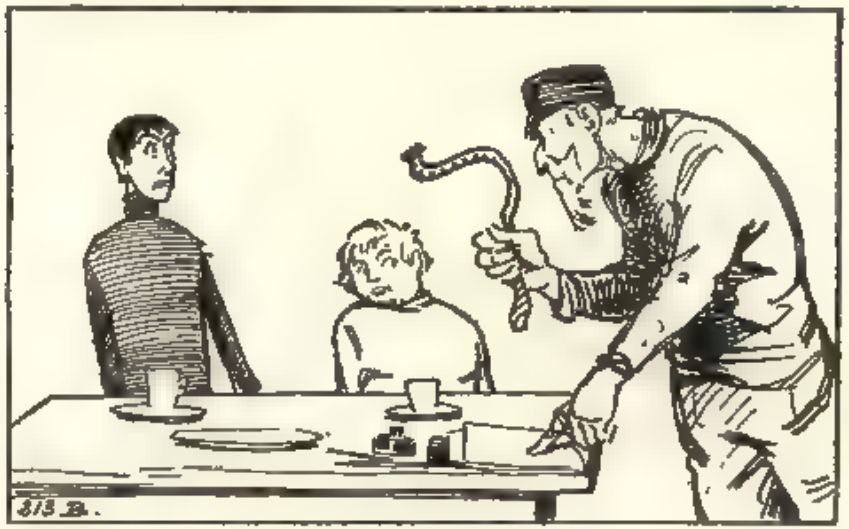

Juist kwam de bootsman binnen. Hij groette vriendelijk, lei wat schriften, een paar potlooden, een paar pennen en een inktkoker op tafel en wat losse velletjes papier. Toen zei hij kalm:

,,Op die losse velletjes staan voor elk tien sommen. Als je die netjes in je rekenschrift hebt staan, maak je een opstel over de vertelling van Ouwe Hein en z'n haai in je opstellenschrift. Dan schrijf je in je aardrijkskundeschrift alle plaatsen van Europa, die met een A beginnen en waar ze zoo wat liggen. Afkijken straf ik met 'et eindje touw. Goeie morgen."

En meteen was hij verdwenen.

Verbluft keken Bulletje en Boonestaak elkaar aan. Dat was kort en krachtig geweest. En 't viel hun nog al rauw op hun dak, dat 'et nou in eens ernst geworden was.

,,Heb je dáárvan terug?'' vroeg Boonestaak.

,,Niet veel'', antwoordde Bulletje benepen.

,,Maar ik doe 'et niet'', sneed Boonestaak op. ,,Ja, ik zal daar voor zoo'n doodgewone bootsman schoolwerk gaan maken.''

,,Maar het eindje touw?'' vroeg Bulletje benauwd.

Boonestaak keek in eens ernstig.

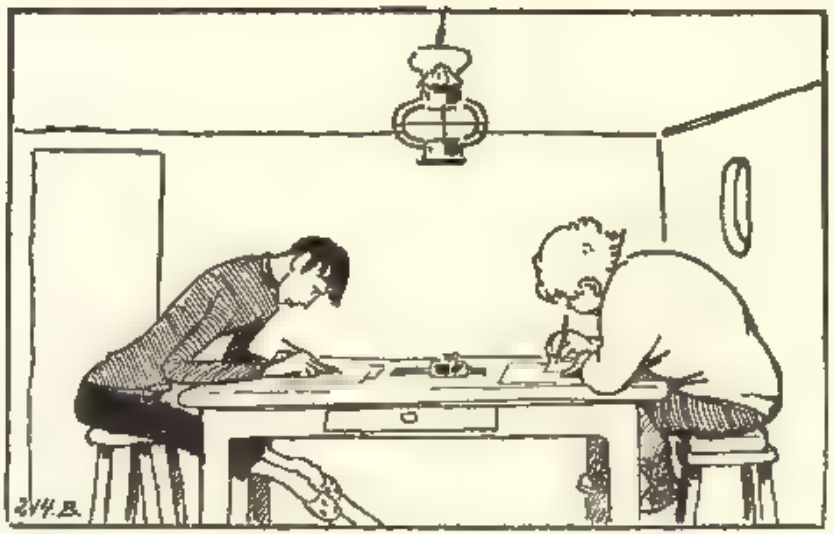

,,We moesten maar es kijken, wat dat voor sommen zijn'', vond hij voorzichtig. Er waren tien sommen voor elk, heelemaal verschillend. Ieder vijf maken ging dus alzóó niet. En ze waren niet bijzonder gemakkelijk ook.

,,Ik ken ze niet'', zei Boonestaak vastbesloten. ,,En as ik ze nou toch niet ken, maakt ie me niks, wel?''

Bulletje keek bedenkelijk. Hij ging 'et toch maar liever es probeeren. En Boonestaak begon aan z'n opstel. Zoo zaten ze ieder aan een kant van de tafel over hun schrift gebogen en werkten ijverig door.

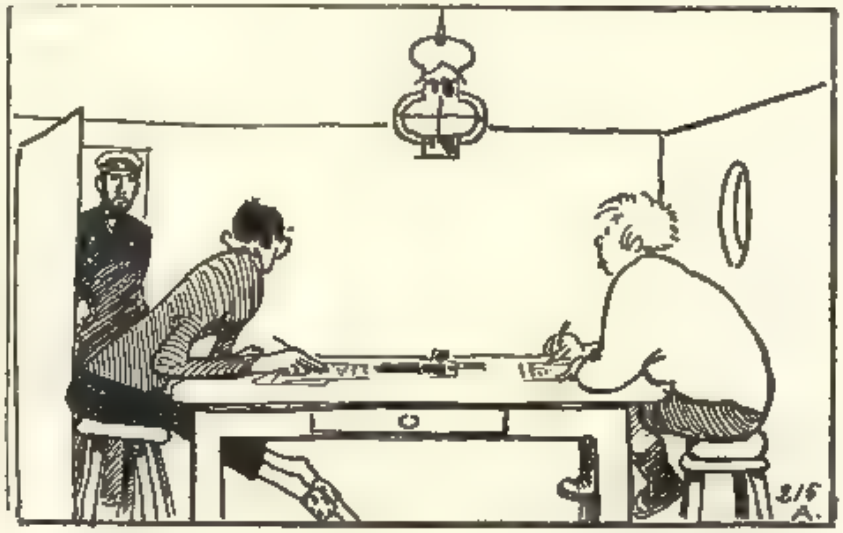

Een heelen tijd was het stil in de hut. Je hoorde alleen krassen van de pennen op het papier en af en toe een diepen zucht van Bulletje als hij na veel moeite weer een som gevonden had. Het zweet parelde onzen dikken kameraad in groote druppels op het voorhoofd.

Daar ging de deur open en de kapitein kwam binnen. Dadelijk lei Boonestaak z'n pen neer en riep:

„Hoor nou es, vader!"

Maar de kapitein lei z'n vinger op de lippen en zei:

„Sssst!"

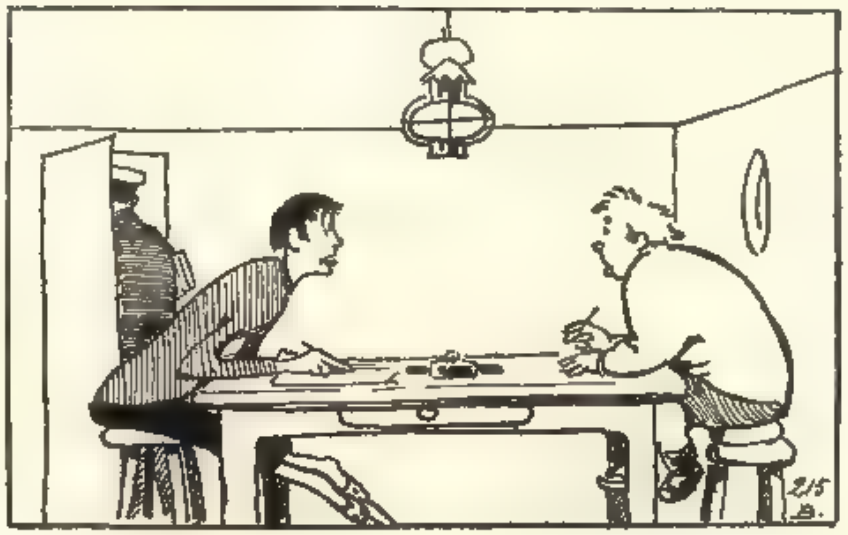

Verwonderd keek Boonestaak zijn vader aan. Wat zachter herhaalde hij:

„Nee, maar hoor nou es, vader . . ."

„Ssssst", zei die. „In school mag niet gepraat worden. Heeft de bootsman me verboden", en hij nam de kaart, die hij zocht en ging op z'n teenen de hut uit.

„Mooi is-t-ie", hoonde Boonestaak. „Maar die sommen maak ik toch lekker niet. Ik ken ze gewoonweg niet. En jij?"

„'k Heb ze net af", zuchtte Bulletje. „En nou m'n opstel.

„Brave Hendrik!" schold Boonestaak.

Maar Bulletje liet zich niet van de wijs brengen en werkte onverdroten door. Toen Boonestaak z'n opstel en z'n aardrijkskunde af had, zat Bulletje nog ijverig naar namen van steden te snuffelen, die met een A begonnen.

Met z'n handen in z'n zakken ging de lange voor de patrijspoort staan en keek naar buiten.

,,Fijn weer, jò'', zei hij. ,,'t Zonnetje schijnt en de zee is zoo lekker rustig. Schiet een beetje op, dat we naar buiten kunnen.''

,,En je sommen?'' vroeg Bulletje.

,,Ken ik niet'', zei Boonestaak kortaf.

Net toen Bulletjes heele voorraad steden-met-een-A uitgeput was, kwam de bootsman binnen.

,,Wel, jonge zeekakkelobbesen'', zei hij vroolijk, ,,is 't werk af?''

,,Gelukkig ja'', zei Bulletje blij. Boonestaak keek erg naar buiten.

,,'t Jouwe ook, lange boegspriet?'' informeerde de meester vriendelijk.

,,Die sommen ken ik niet'', antwoordde Boonestaak, heel wat minder flink dan hij zich voorgenomen had.

De bootsman fronste de wenkbrauwen en keek in eens heel erg zwart. Het eindje touw zwaaide verdacht op en neer.

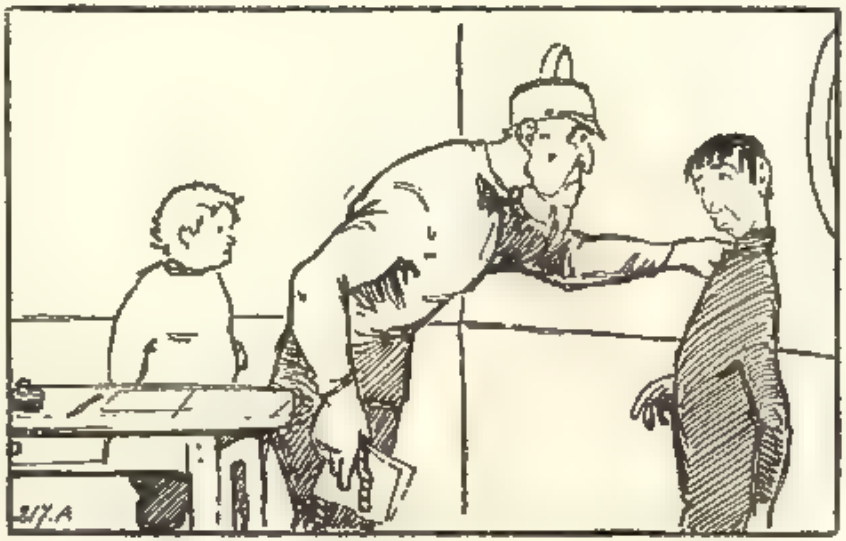

,,Hoe dikwijls heb je ze geprobeerd?'' vroeg de bootsman ernstig.

Boonestaak keek naar den grond en antwoordde nog minder flink dan daareven:

,,'k Zag dadelijk, dat ik ze niet kende.''

,,Da's knap'', zei de bootsman. ,,Maar je zal nog knapper zijn, as je uit deze hut komt zonder alle tien die sommen gemaakt te hebben, vrindje, Ga jij maar naar buiten, Bulletje, je ben klaar voor vandaag.''

,,Mag Boonestaak niet mee?'' vroeg Bulletje vleiend.

,,Om de weerga niet'', antwoordde de bootsman. ,,As-t-ie z'n sommen af heeft, mag-ie me komen waarschuwen. Eerder steekt-ie z'n neus niet buiten de deur. Kom maar mee.

En daar stond Boonestaak moederziel alleen in de hut. Hij voelde zich diep ongelukkig. De zee was zoo mooi en het zonnetje scheen zoo lekker en Bulletje mocht overal op het schip rondloopen en hij zat hier in die dooie hut met z'n tien sommen. En hij vond z'n eigen een stommeling. En die bootsman . . . nou wat-ie dien vond, zal ik maar liever niet zeggen.

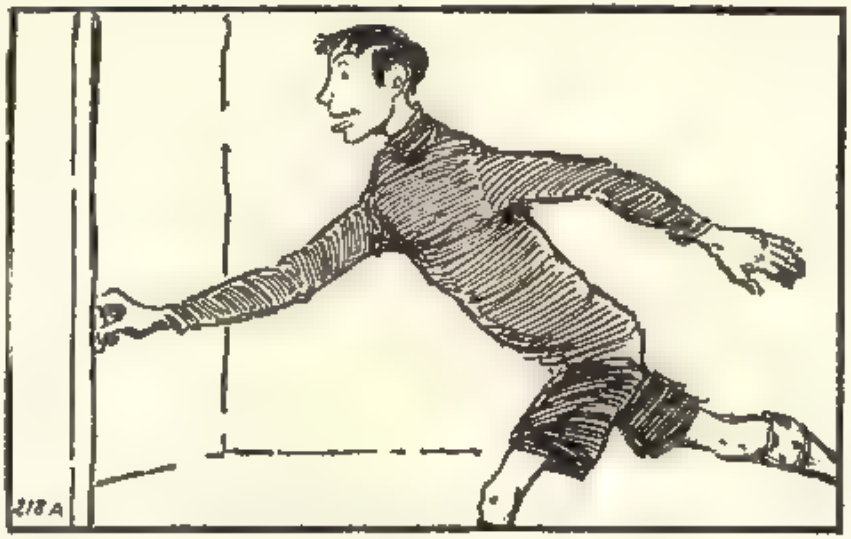

Verdrietig zette Boonestaak zich aan tafel en bekeek de sommen nog eens. Gemakkelijk waren ze niet. En wat werd 'et warm in de hut . . . Was ie er nou maar meteen mee begonnen net als Bulletje. En wat een figuur had-ie geslagen! Nou, d'r was niks aan te doen. Beginnen maar . . .

Daar hoorde hij Bulletje's schelle stem buiten opgewonden schreeuwen:

,,Een haai! . . . O, kijk es! wat een groote haai!"

Boonestaak sprong op en vloog naar buiten.

Maar hij had z'n neus nog niet buiten de deur of de bootsman had 'em al bij z'n kraag.

,,Nou je sommen al af, vluggerd?" vroeg hij streng.

,,Nee...ee", stotterde Boonestaak, ,,maar de haai . . ."

,,En al zwommen al de haaien van heel de wereld om de ,,Herkules", jij komt er niet uit, eer je al je sommen af hebt", brulde de kwaje bootsman. ,,Vooruit, apekop, naar binnen!"

Diep bedroefd zette Boonestaak zich weer aan tafel en met smart hoorde hij Bulletje's opgewonden stem roepen:

,,O, wat een kanjer! Kijk 'm es met z'n staart slaan!"

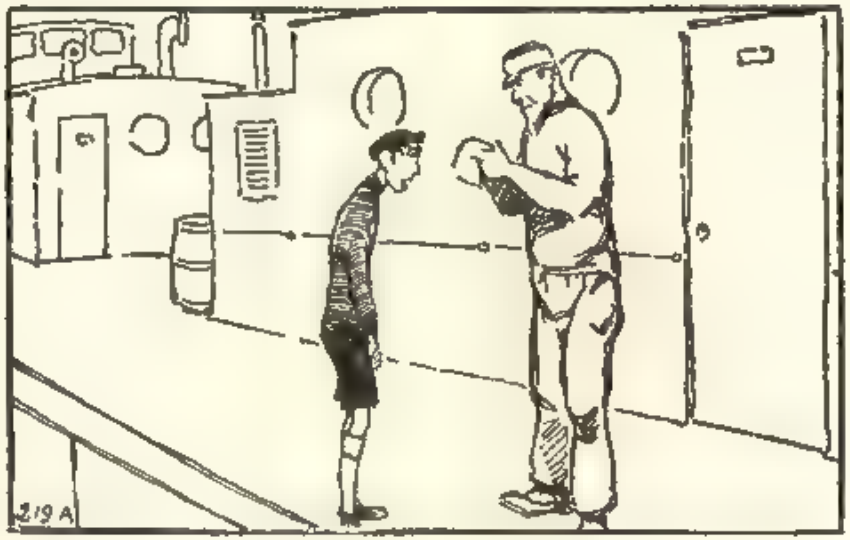

Boonestaak beet z'n tanden op mekaar en stak z'n vingers in z'n ooren. Zoo kon-ie beter denken en dan hoorde hij Bulletje's vreugdekreten niet...

De sommen waren wel lastig, maar er was er toch geen een bij, die hij niet maken kon. En na een uurtje van ingespannen ploeteren was hij er door en met zijn schrift onder zijn arm stapte hij haastig naar buiten. De bootsman kwam juist eens kijken en hij nam het schrift met een streng gezicht in ontvangst. Boonestaak voelde zich zoo klein als een aardmannetje.

„Zoo", zei de bootsman, „dus je kon ze toch? Nou, hoor es manneke, zulke kunsten moet je maar liever niet meer uithalen, want daar zijn we aan boord niet van gediend. Eigenlijk moest ik je d'r een stuk of twintig met m'n teertouwtje voor je achterspiegel geven, maar voor dezen eersten keer zullen we 't hier maar bij laten. Ga nou je vrindje maar opzoeken."

En Boonestaak er vandoor. Hij sprong als een veulen in de wei en zwaaide met z'n lange armen als molenwieken. En diep haalde hij die lekkere zeelucht naar binnen.

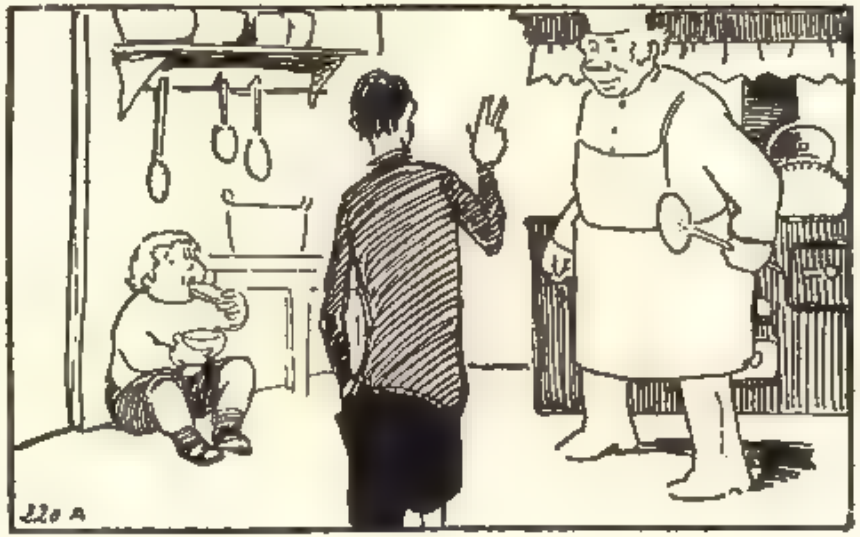

Hij vond Bulletje natuurlijk bij z'n vriend den kok in de kombuis. De kleine dikzak zat op den grond met een groote kom heete koffie in z'n eene hand en een dikke boterham met bruine suiker in z'n andere.

,,Kijk," lachte de kok, ,,daar hebben we onze branie ook! Die zeemeester is niet malsch, wat? Heb je van 'et teertouwtje geproefd?"

,,O, nee", zei Boonestaak verwaand, ,,daar grijp je leelijk naast, kok! 'k Heb m'n sommen allemaal netjes ingeleverd."

,,Mooi", zei de kok, ,,dan heb je nou je eten weer verdiend. Ook zooiets als ons kamerolifantje?"

Het kamerolifantje keek verschrikt en boos op bij dezen nieuwen titel. Boonestaak kikkerde er echter heelemaal van op en hij lachte dat hij schudde.

,,Asjeblieft, kok", zei hij en keek nog eens schuin naar z'n dikken vriend, die beleedigd zweeg.

,,Ziedaar, aangekleede bezemsteel", zei de kok en toen proestte Bulletje het uit en was het Boonestaak, die beleedigd zweeg.

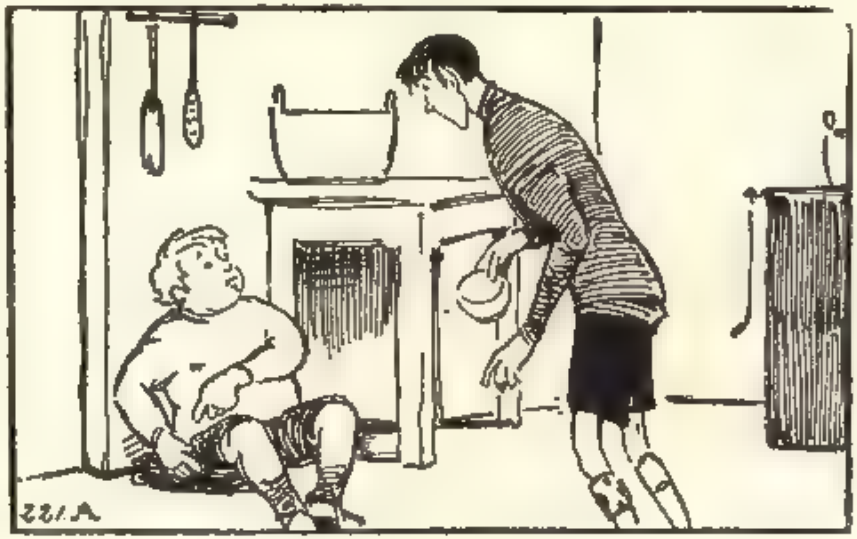

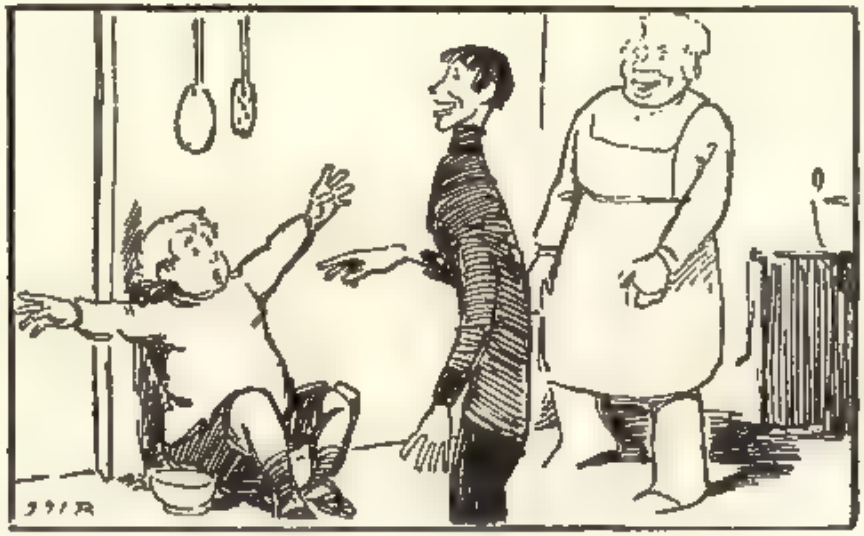

„En waar is nou je groote haai?" vroeg Boonestaak, toen hij zijn boterham op had.

„Die heb ik gevangen met een kromme speld en nou zit ie in m'n broekzak", zei Bulletje, boos omdat hij dacht, dat z'n vrind twijfelde aan zijn haai.

„Pas dan maar op, dat ie niet in je spek bijt", kaatste Boonestaak terug.

Bulletje zweeg, maar Boonestaak was erg nieuwsgierig en daarom besloot hij toch nog maar eens te vragen.

„Was-t-ie erg groot!" begon hij na een poosje weer.

„Zoowat een meter of zes", schatte Bulletje. De kok schoot in een lach.

„Hoho!" riep hij. „Dat waren dan zeker Bulletjesmeters! In gewone maat was ie zeker niet langer dan twee en een half, en da's al mooi genoeg, dunkt me."

„Maar groot was ie toch", riep Bulletje, „en hij zwom zoo prachtig naast de boot mee. Jammer, dat je 'em niet gezien hebt, Boonestaak. Dat komt nou van je eigenwijzigheid."

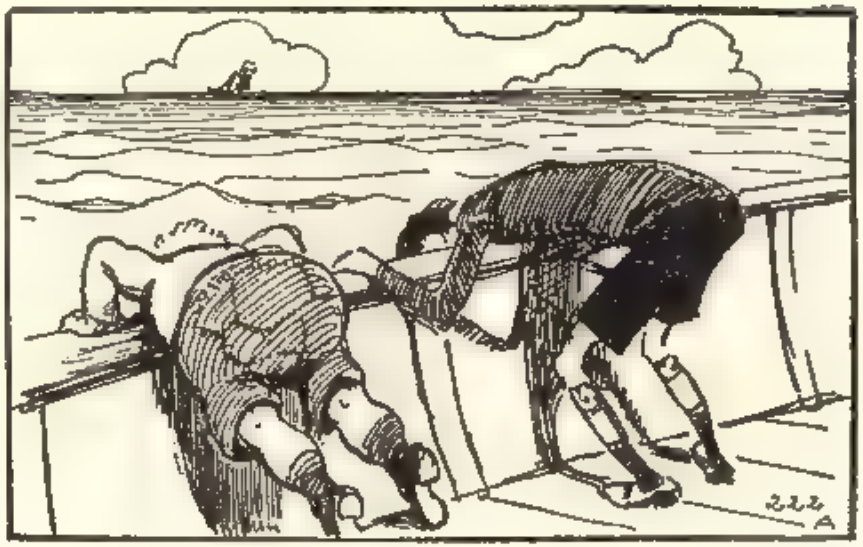

Boonestaak wilde er niet meer van hooren en stapte naar buiten. 't Was prachtig weer en de zee was heel wat rustiger dan de vorige dagen. Het water was diep blauw-groen en de zonnestralen schoten er door als blinkende draden van goud. Ineens meende Boonestaak een vaalblauwe schaduw in het water te zien en toen hij scherper toekeek, herkende hij een groote visch, die snel naast de „Herkules" meezwom.

„De haai", schreeuwde hij. „De haai is teruggekomen!"

Meteen stond Bulletje naast hem.

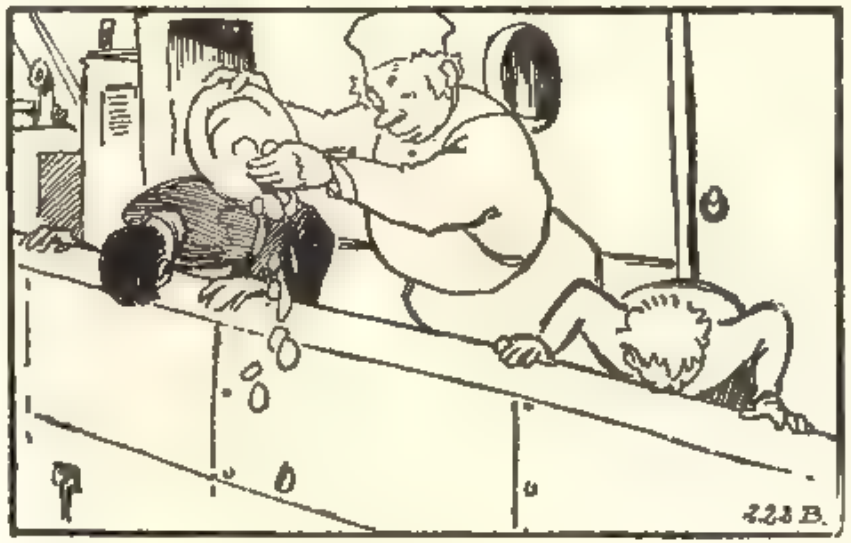

De kok kwam ook kijken.

„Waratje", zei hij, „daar heb je de sloeber weer" en meteen smeet hij wat afval van vleesch en een restje aardappelen over boord. Bliksemsnel keerde de haai zich op zijn rug, dat zijn blinkend witte buik te zien kwam, schoot ruggelings op het zinkende kliekje af en slokte het met een paar snelle happen weg. Toen draaide hij zich weer om en zwom dicht aan de oppervlakte, naast het schip voort, als een sombere schaduw in het glanzende water.

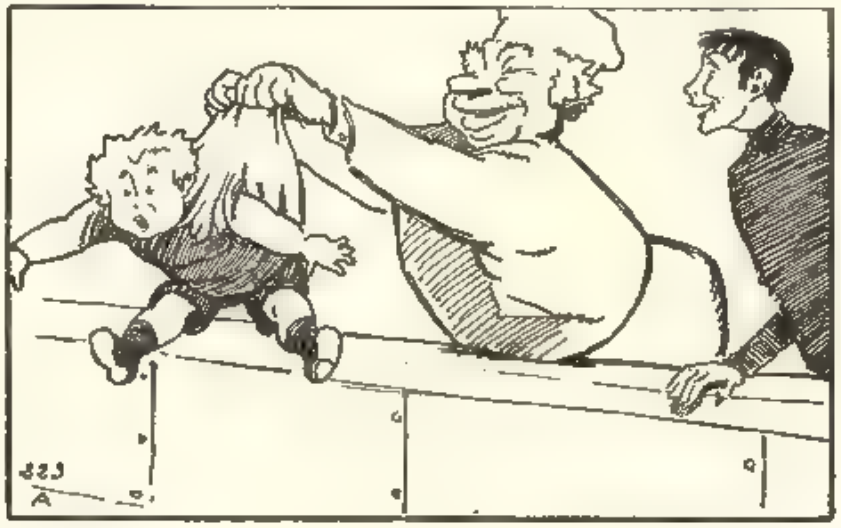

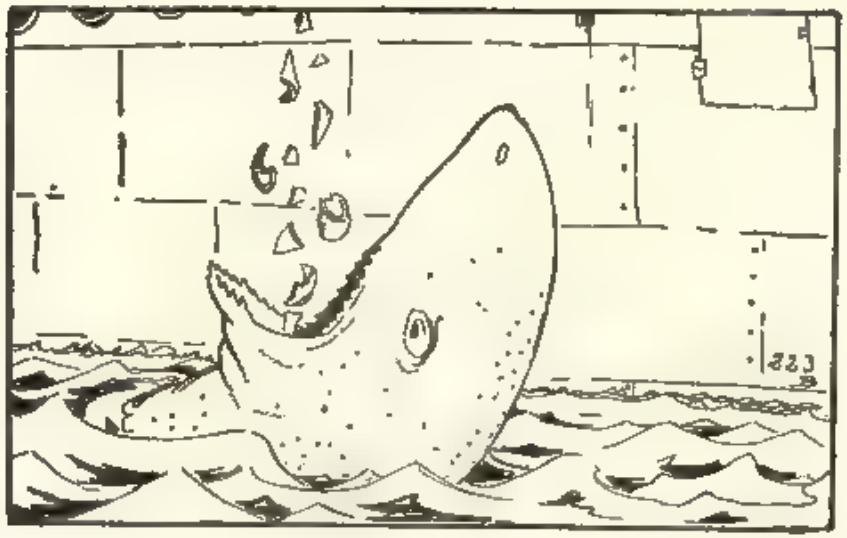

,,Die kan 't nog gauwer dan Bulletje'', zei de kok.

,,Reuze'', vond Boonestaak. ,,Heb je nog niet wat voor 'em, kok.''

,,Zeker!'' riep de kok, ,,en wat een lekker brokje!'' en meteen greep hij Bulletje beet en hield hem met zijn hoofd over de verschansing. Bulletje schreeuwde, en spartelde om los te komen en de haai draaide zich alvast weer op zijn rug, in afwachting van het nieuwe hapje. Maar de kok zette Bulletje lachend weer op zijn beenen.

,,We zullen 'em toch maar liever wat anders geven'', zei hij. ,,Wacht es even.''

Hij ging naar de kombuis en kwam tot groote verbazing van de jongens terug met een handvol scherven van een paar gebroken koffiekommen. Die smeet hij met een zwaai over boord en ze hadden nauwelijks het water aangeraakt, of de haai schoot toe en de scherven verdwenen in zijn openklappenden muil.

Bulletje en Boonestaak juichten.

,,Die is leelijk beetgenomen'', riep Bulletje en Boonestaak vroeg:

,,Zou die ze niet uitspuwen?''

,,Welnee'', zei de kok, ,,een haai vindt alles even lekker.''

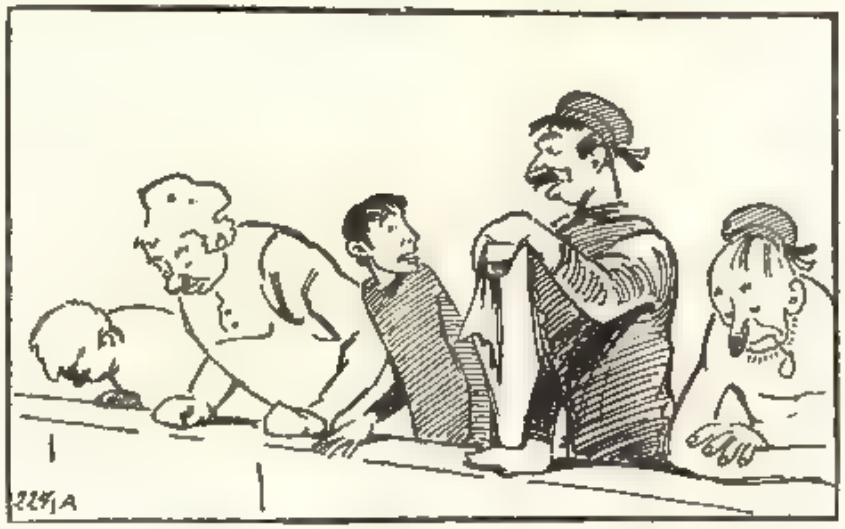

Intusschen waren er een paar matrozen bij komen staan. De eene gooide den haai een dotje poetskatoen toe en dat verdween even secuur als het uitgekauwde pruimpje tabak, dat de ander hem cadeau maakte.

,,Jakkes'', riep Bulletje griezelend, ,,wat een vieze slokop.''

,,Ja'', zei de eene matroos, ,,die vrind kijkt zoo nauw niet. En het ergste is, dat als er een van ons overboord viel, die net zoo gemoedereerd opgeslokt worden zou als dat dotje poetskatoen. Ik hou niet van die rare meezwemmers.''

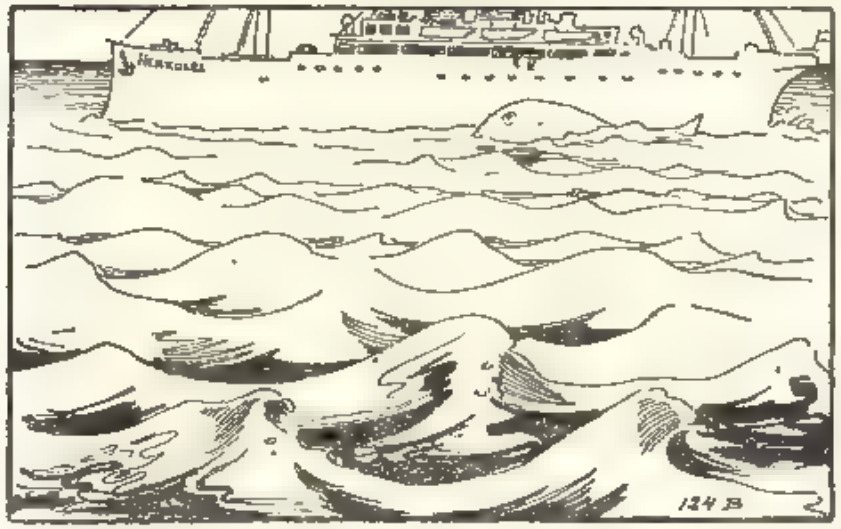

,,Weet je wat'', zei de ander. ,,Ik ga aan den kapitein vragen of we dat beest mogen vangen.''

,,Kan dat?'' vroegen Bulletje en Boonestaak belangstellend.

,,As-t-ie maar happen wil'', verzekerde de matroos en hij stapte naar de brug.

Vol spanning wachtten de jongens op zijn terugkomst en keken al maar naar den haai, bang dat ie verdwijnen zou, eer ze kans hadden om hem te vangen. Dat was nog eens visschen! Maar wat voor hengel zou je daar wel voor moeten gebruiken?

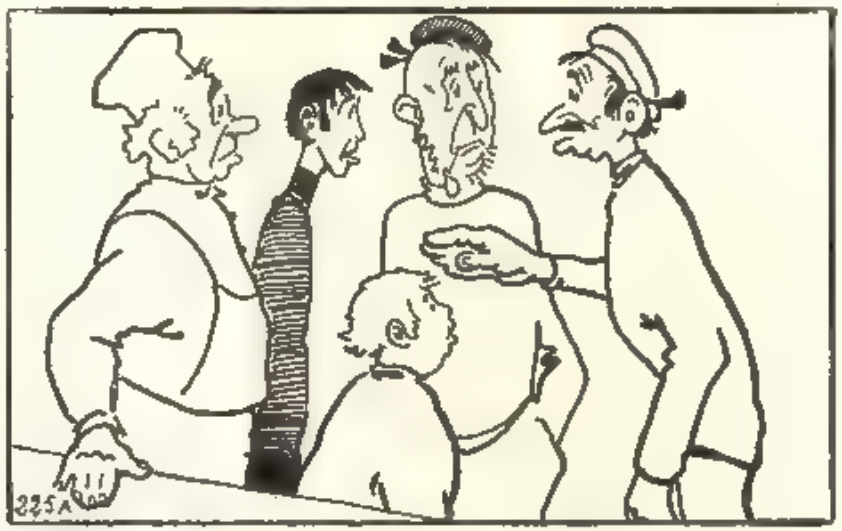

Spoedig kwam de matroos terug, met een teleurgesteld gezicht.

,,De kapitein wil 'et niet hebben'', zei hij.

,,Hè, wat jammer! Waarom niet?'' vroeg Boonestaak spijtig.

,,'k Weet niet'', zei de matroos schouderophalend. ,,Hij wil 'et niet hebben, zeit ie.''

De jongens keken naar de slanke, snelle schaduw, die met prachtig lenige bewegingen naast het schip voortgleed.

,,Weet je wat'', zei Boonestaak, ,,wij gaan het zelf nog eens aan m'n vader vragen, misschien zegt ie dan wel ja. Ga je mee, Bulletje?''

Maar de kapitein schudde het hoofd en bleef er bij, dat het niet mocht.

,,Maar waarom nou niet?'' hield Boonestaak vol. ,,'t Zou net zoo leuk zijn.''

,,Denk je dat?'' vroeg zijn vader. ,,Nou, dan heb jij een raar idee van leukheid. Weet je hoe dat in z'n werk gaat, een haai vangen?''

Nee, dat wisten de jongens niet.

,,Nou, dan zal ik het je vertellen'', zei de kapitein. ,,Als je 't dan nog leuk vindt, mag je je gang gaan.''

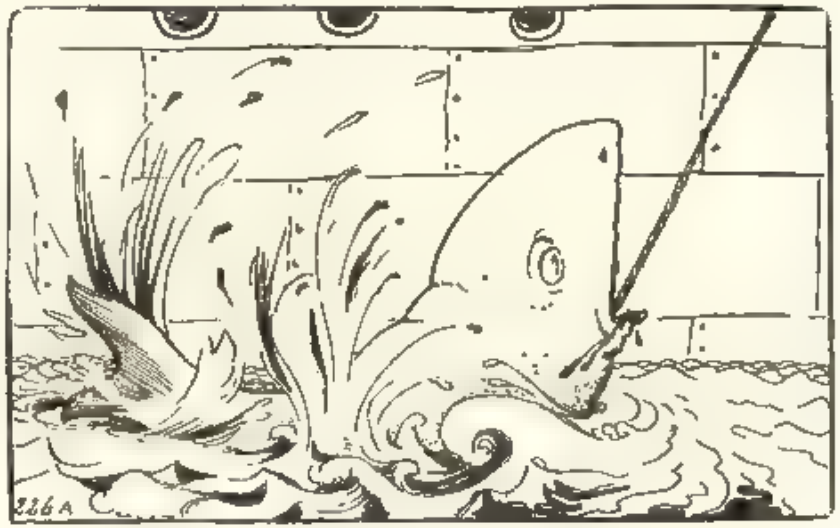

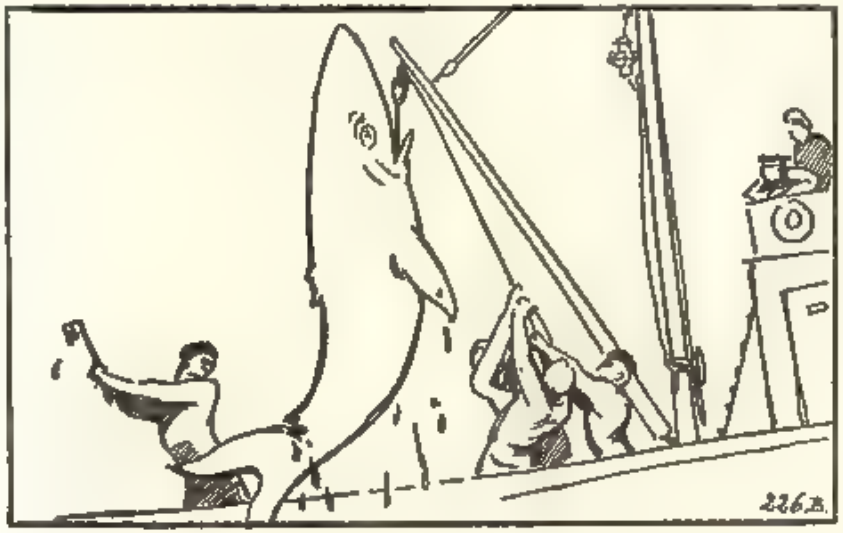

„Ik heb 'et vroeger wel es meegemaakt, zie je", vertelde Boonestaaks vader, „en daarom wil ik 't nou niet hebben. Eerst maken ze een groote ijzeren haak met een scherpe punt. Die binden ze aan een lange lijn, die over een katrol in de mast gaat. Dan slaan ze een dik stuk spek aan de haak en gooien 'et zaakje over boord. De haai slokt 'et spek op en dan trekken ze hard aan de lijn. De haak schiet met de punt in de haai z'n keel en dan begint ie van de pijn als een dolle te slaan en te rukken om los te komen. Maar hoe meer hij rukt, hoe dieper de punt in z'n keel dringt.

Dan vieren ze de lijn, om de haai wat te laten uitrazen en om hem moe te maken, anders is ie te sterk en kunnen ze 'm niet boven water krijgen. Als 'et beest dan goed afgebeuld is, doodmoe van 't sjouwen en uitgeput van pijn en bloedverlies, trekken ze 'em aan de lijn uit zee, tot ie boven de verschansing komt. Een staat er klaar met een bijl, want al is ie half dood, dan slaat ie je met z'n staart nog je ribben in mekaar as je te dicht in de buurt komt. Daarom hakken ze 'm levend z'n staart af en dan laten ze 'm in de zon hangen tot ie gestorven is."

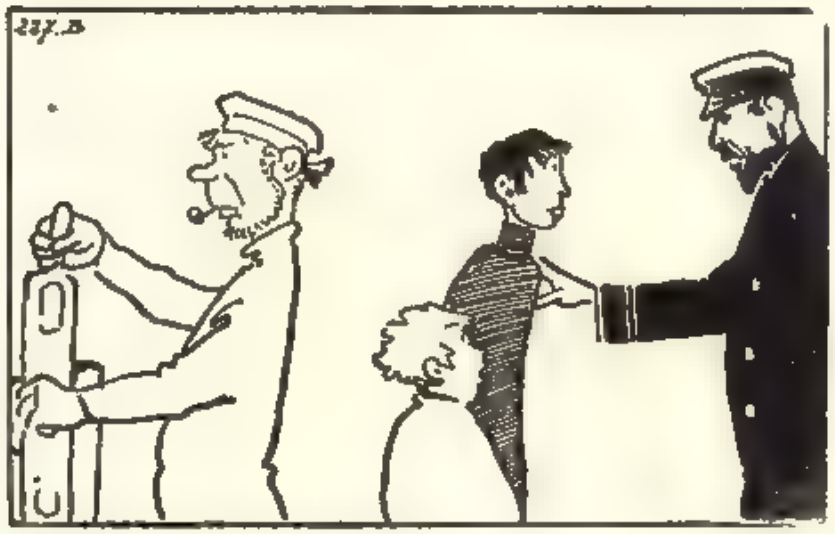

Bulletje en Boonestaak keken elkaar eens aan en dan weer naar het ernstige gezicht van den kapitein.

„Wel?" zei deze, „vinden jullie die bloederige martelgeschiedenis nou nog zoo leuk? Ga dan maar zeggen, dat ze de haai vangen mogen."

Maar de jongens hadden er heelemaal geen zin meer in. Ze hadden zich veel te goed voorgesteld, wat zoo'n dier moet lijden, eer het dood is en geen van beiden vond er meer iets aardigs in.

De matroos aan het stuurrad lachte.

„Nou ja, kaptein", zei hij toen, „maar een haai is ook zoo lekker niet. As je over boord valt, vraagt ie ook niet of 't pijn doet, as-t-ie je beenen of je kop afbijt."

„Daar is 't een haai voor", zei de kapitein. „Dat beest weet niet beter. Maar wij wel. Als ik in gevaar was, zou ik natuurlijk geen meelij hebben en de haai dood maken als ik kon. Maar voor de aardigheid, zonder dat 'et noodig is, een dier zoo martelen, dat zou ik voor een mensch nog al haaïig vinden."

Bulletje en Boonestaak waren het gloeiend met den kapitein eens en drongen niet verder aan.

Toen Bulletje en Boonestaak weer aan dek kwamen, vroeg de matroos dadelijk:

„Wel? Mag 'et?"

„Et zou mogen als wij 'et wouen", zei Boonestaak, niet heelemaal zonder trots. „Maar wij willen niet, wat Bulletje?"

„Nee", zei Bulletje grimmig, „dat willen we net niet. We zijn geen dierenbeulen."

„Een lekker dier om meelij mee te hebben!" lachte de matroos. „Moet je maar eerst es bij 'em in 't water vallen."

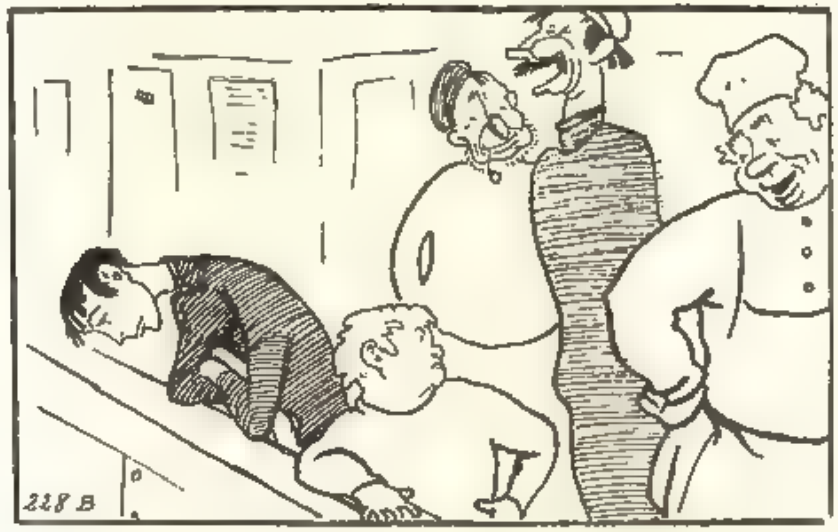

Maar de jongens wouen 't toch niet en ze lieten den matroos lachen. Ze keken naar de groote, vlugge haai en ze griezelden wel als ze aan z'n vervaarlijken tandenbek dachten, maar ze gaven toch den kapitein gelijk: 'et beest was niet wijzer en die vangerij was een gemeene martelgeschiedenis. En stilletjes voelden ze zich voldaan, dat Boonestaaks vader ze dat bijtijds aan hun verstand gebracht had en dat ze nou zelf niet meer wouen, al zouden ze ook mogen. En Bulletje zei met z'n neus in den wind:

„Nee, 't gebeurt niet . . . wij zijn van de haaienbescherming."

De jongens waren nu heelemaal thuis aan boord. Ze kenden al de matrozen en stokers bij hun namen en waren met iedereen goeie maatjes. 's Morgens kregen ze regelmatig les en moesten hard leeren om hun strengen meester tevreden te stellen, maar ze deden hun best en schoten goed op, ook met de moeilijke zeevaartkunde, die de bootsman hen met alle geweld leeren wou. Na eenen waren ze vrij en snuffelden het heele schip rond, kropen in alle hoeken en gaten, speelden met Nero of ze zelf jonge honden waren en voelden zich zoo lekker als nooit te voren.

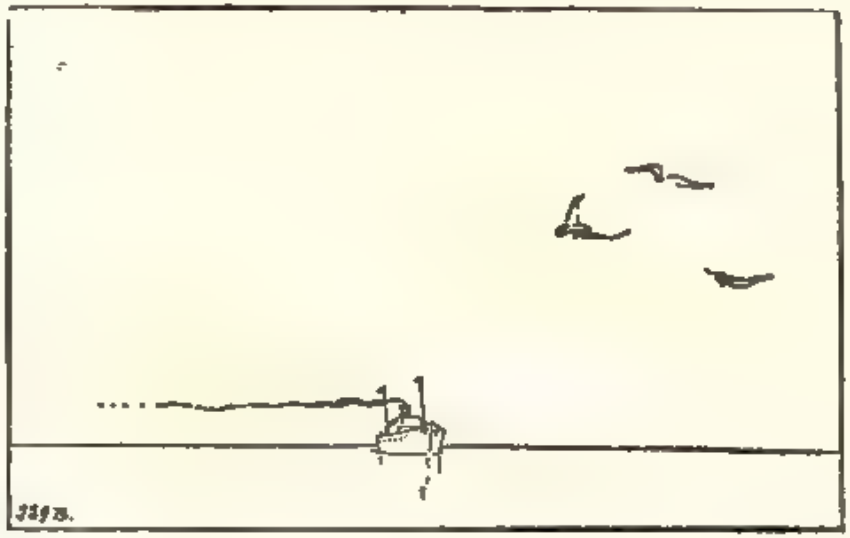

Het weer bleef prachtig. De zon brandde hun gezicht bruin en ze hadden soms ruzie om de vraag, wie er het meest zeemansachtig uitzag. Boonestaak liep met onverschillig slingerende beenen en beweerde, dat ie de echte zeebeenen al had, en dat Bulletje die nooit krijgen zou, omdat ie te veel op een luchtballon leek met een paar kleine ducdalven er onder.

En de Hercules schoof maar aldoor rustig over den deinenden oceaan, eenzaam onder de hooge, strakke lucht, dagen achtereen zonder dat ze een ander schip zagen.

Op een middag zaten Bulletje en Boonestaak weer eens op de brug, toen Ouwe Hein de roerganger kwam aflossen.

,,Da's waar ook'', zei Boonestaak in eens. ,,Je zou ons nog altijd die geschiedenis van de zeeroovers vertellen, Hein!''

,,Hè, ja'', viel Bulletje hem bij, ,,toe Hein, dat kan je nou net es fijn doen . . . Doe je 't.''

Hein krabde zich es achter z'n oor, zette z'n mutsje wat achteruit en zei wantrouwig:

,,Ja, maar, zie je, jullie gelooven me zoo slecht, geloof ik.''

,,Heelemaal niet!'' betuigde Bulletje ijverig. ,,Van die getemde haai hebben we toch dadelijk geloofd!''

,,Heusch?'' vroeg Hein nog niet gerustgesteld.

,,Echt waar'', riepen de jongens allebei tegelijk.

,,Ja, zie je'', zei Hein peinzend, ,,voor die verhalen van mij heb je nog al wat geloof noodig, want ik heb zulke wonderlijke dingen beleefd. Daar heb je nou die geschiedenis met die zeeroovers . . . die willen de meeste menschen niet gelooven en 't is toch allemaal echt waar gebeurd.''

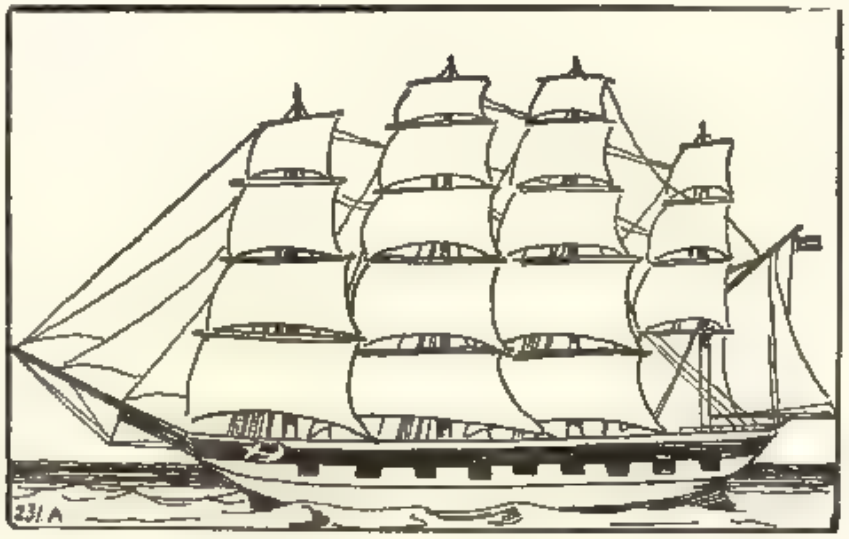

„Vertellen! Vertellen!" riepen Bulletje en Boonestaak en ze schikten zich lekker bijeen om beter van het verhaal te genieten.

„Nou", begon Hein, „luister dan maar. Ik voer in m'n jonge jaren — 'k zal zoowat een aap van een jaar of negentien geweest zijn — op de „Mathilde", een groote viermaster, een prachtschip. Jonge, as die al z'n zeilen op had, snee die as een scheermes door 'et water en we hielden allemaal veel van de schuit en poetsten en boenden de heele dag om 'm poper en blinkend te houen. De kaptein was een bullebak in z'n mond, zoo sterk as een reus en de beste kerel, die ooit op zee gevaren heeft.

Nou waren we op een keer met een kostbare lading onderweg van Curaçao naar Sydney. Weet je waar die plaatsen liggen?"

„In West-Indië en Australie", antwoordde Bulletje dadelijk.

„Je bent een knap dikkertje", prees Hein. „Nou, we moesten dus langs de kust van Zuid-Amerika en ze hadden ons gewaarschuwd om goed uit te kijken, want 't was daar in dien tijd niet pluis: 't wemelde van de piraten. Zoo noemen ze de zeeroovers daar. En op een dag, daar komt in eens achter een eilandje een klein schoenertje uitschieten en zeilt schuin op ons af."

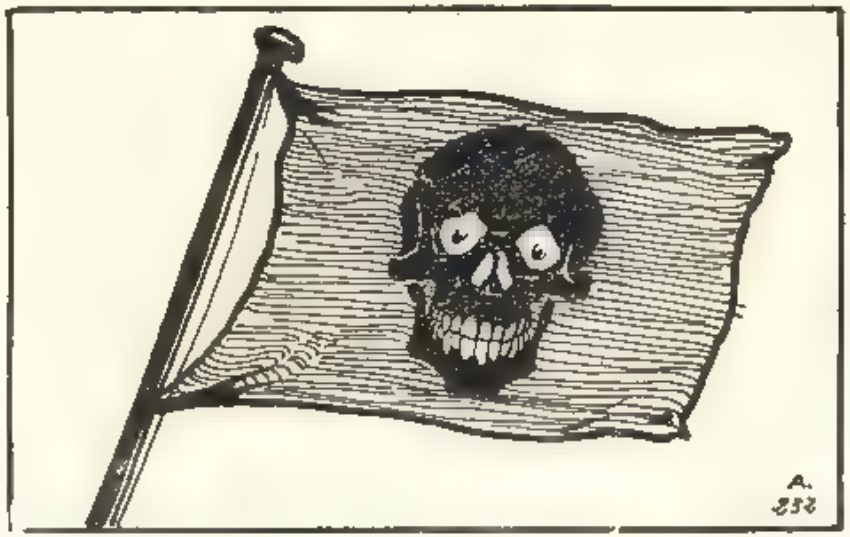

,,Dat waren de piraten'', zei Boonestaak beslist.

,,Precies'', gaf Hein toe, ,,maar daar hadden we nou toch heelemaal geen erg in. Dat kleine, vlugge ding kwam pijlsnel op ons af. Wij heschen de vlag om te laten zien, dat we Hollanders waren. Dat doe je op zee om mekaar gedag te zeggen, weet je. En je kan gelooven, dat we schrokken, toen dat kwieke schoenertje een rooie vlag heesch met een zwarte doodskop d'r in: de vlag van de zeeroovers. Alles schreeuwde door mekaar: ,,de piraten! de piraten!''

Meteen schiet de roover een kanon af en de kogel vloog voor de boeg van ons schip in het water. Dat beteekende stoppen en bijdraaien. Maar jawel! Dan moest je net bij onze ouwe kommen! ,,Alle hens an dek!'' schreeuwt-ie, ,,en alle zeilen bijzetten. We moeten zien, dat we dat kleine ding ontloopen.'' En wij aan 't werk . . . Man, de ,,Mathilde'' vloog over het water . . . Maar de schoener van de zeeroovers vloog harder. En dat gemeene volk begon met kleine kanonnetjes op ons te paffen, dat 'et ijzer om je ooren huilde . . . brrr! ik ril nog as ik er aan denk.''

En d'r hielp geen moedertje lief aan: we konden 'em niet ontloopen . . . Een mooie toestand! We hadden natuurlijk zoo goed as geen wapens aan boord. Alleen de kapitein en de stuurman hadden een revolver. Een paar van ons lagen al op apegapen, eer de smerige roover bij ons was: geraakt door de kanonskogels. Iedereen greep wat-ie maar grijpen kon om z'n leven zoo duur mogelijk te verkoopen, want we wisten, dat je van die kerels geen genade te wachten had. Ik pakte een groote bijl van den scheepstimmerman en ik dacht: laat ze nou maar opkomen!

Met een prachtige zwaai brasten ze bij en schoven vlak langs de „Mathilde". Meteen gooiden ze touwen met haken in ons want en daar kwamen de kerels as apen overgeklommen. Bakkesen om je een ongeluk te schrikken, bruin as koffie, met woeste baarden en witte tanden. En schreeuwen dat ze deden! Almaar Spaansche schreeuwen en weet ik veel wat nog meer voor koeterwaalsch, maar 't klonk akelig, dat kan ik je verzekeren. En daar ging 'et van dik hout zaagt men planken. Vecht je niet zoo heb je niet!"

,,Hè, wat akelig'' bibberde Bulletje.

,,Akelig?'' zei Boonestaak strijdlustig . . . ,,Juist fijn, niet Hein?''

,,Dat rijmt'', zei Hein, ,,maar 'et klopt niet. Bulletje heeft groot gelijk. 't Wat wàt akelig . . . al die menschen, die mekaar nog nooit gezien hadden en die mekaar te lijf gingen met messen en bijlen en sabels en revolvers, om mekaar as beesten dood te maken. Nee, Boonestaak, nou zie ik toch, dat Bulletje betere hersens heeft dan jij. Wie vindt er zooiets nou fijn!'' . . .

,,Nou, jij deed toch ook mee'', zei Boonestaak beleedigd.

,,Ik moest wel'', verdedigde Hein zich. ,,Maar daarom vond ik het nog niet fijn. 'k Had alleen weinig zin om me door zoo'n woeste baardaap naar de andere wereld te laten helpen. Van al die vechterij zal ik je maar niet veel vertellen. 't Voornaamste is, dat ik na heel wat geplukhaar, op 'et achterschip alleen aan 't knokken was met de rooverhoofdman, hij met een groote sabel en ik met m'n bijl. We zwaaiden en we hakten allebei of we gek geworden waren en we sprongen as kakkerlakken om mekaar heen om de slagen te ontwijken.''

,,En toen gebeurde d'r iets zóó raars, dat ik nooit gedacht had, dat zoo iets mogelijk was. Ik beef nog as ik er aan denk."

Hein keek peinzend over de zee en stak een nieuw pruimpje achter z'n kiezen. De pauze duurde Boonestaak veel te lang en ongeduldig vroeg hij:

,,Nou, Hein.... wàt gebeurde er toen? Vertel nou door!"

,,Ja", zei Hein bedenkelijk, ,,ik weet eigenlijk niet, of ik 'et wel vertellen zal. 't Klinkt zoo ongeloofelijk, zie je en ik ben bang, dat jullie denken zullen, dat ik maar wat sta op te scheppen".

Bulletje en Boonestaak putten zich uit in verontwaardigde protesten: ze zouden àlles gelooven, wat Hein vertelde.

,,Heusch?", vroeg Hein wantrouwig.

,,Alles", herhaalden de jongens en Bulletje lei, om aan allen twijfel een eind te maken, z'n hand op z'n hart.

,,Dan is 't goed", zei Hein opgelucht. ,,'t Is maar, weet je, ik heb er een hekel an as de menschen denken, dat ik ze wat sta wijs te maken, want liegen, dáár heb ik zoo'n hekel an."

Dat wisten de jongens al lang. Hein vertelde verder.

,,Nou, ik zei dan, dat we as kakkerlakken om mekaar rondsprongen en naar mekaar hakten, die rooverhoofdman en ik, hè? En toen, op een oogenblik, slaan we allebei tegelijk op mekaar in en wat denk je?'' . . . We slaan mekaar met één slag, pats . . . de kop af! . . . allebei tegelijk. Ik had een oogenblik een raar, duizelig gevoel, maar dat duurde maar een seconde. Want onder de slag liepen we allebei hard door in ons kringetje en ik voel iets op m'n hals, grijp . . . daar staat een hoofd op m'n nek, dat ik met allebei m'n handen vast er op druk.

En, verbeel je hoe ik schrik! . . . daar zie ik tegenover me een ander staan, die ook z'n hoofd op z'n schouders drukt en die ander . . . die heeft zoowaar mijn gezicht! Wel, me jonges, ik moet je eerlijk bekennen, dat ik dacht, dat ik gek geworden was! En m'n eigen gezicht keek me net zoo stom verbaasd aan as ik zelf er naar keek. Meteen voel ik een ruige, dichte baard an m'n wangen en toen begon ik er zoo'n beetje van te begrijpen: door de snelheid waren we precies onder mekaars afgeslagen kop gekomen en nou had ik et hoofd van den rooverhoofdman op m'n romp staan!''

„Maar bloedde je dan niet vreeselijk?" vroeg Bulletje met een bleek gezicht.

„Daar had ik geen tijd voor", verklaarde Hein. „Alles was veel te gauw gegaan en daar in die warme streken groeit alles verbazend gauw an, zie je. En wat een geluk, dat die hoofden precies op onze nekken pasten, niet? . . . Of ze d'r voor gemaakt waren! . . . Toch stonden we, heelemaal in de war, tegenover elkaar en hielden onze hoofden vast, bang, dat ze over 'et dek zouden vallen, zoodra we ze loslieten.

Toen kwamen er in eens een heele zwerm roovers schreeuwend op ons afhollen en had je de verbouwereerde gezichten moeten zien van al die slampampers. Kan je begrijpen: daar stond hun hoofdman met gewone matrozenkleeren an en een Hollandsche matroos met de kleeren van hun hoofdman. En die twee stonden tegenover mekaar en hielden allebei hun hoofd met de handen vast en keken mekaar aan of ze betooverd waren! Geen mensch die er wat van begreep. As zoutpilaren stonden ze om ons heen."

„Dat duurde zoo een heel poosje. Maar in eens springt er zoo'n groote zeeroover op de man tegenover me af en heft z'n sabel op om 'em nog 'es z'n kop af te slaan. 't Zweet brak me uit van angst voor m'n eigen hoofd en ik wou roepen:

„Sapperloot, wil je dat es laten, leelijke kerel!"

En denk nou es, hoe verschrikkelijk ik schrok, toen ik een vreemde, zware stem in 't Spaansch wat hoorde bulderen, dat ik nou glad vergeten ben.

Dat was natuurlijk de stem van het vreemde hoofd op m'n schouders dat z'n eigen taal sprak, maar ik kan je wel vertellen, dat 'k me half lam schrok. Zoo erg, dat ik m'n handen liet zakken. Maar 't hoofd bleef staan. 't Was al vastgegroeid. Ja, zooals ik zei: 't groeit kolossaal gauw daar in die warme luchtstreken.

De roover met z'n sabel schrok ook en ging gauw achteruit met een bang gezicht. Je kon wel zien, dat die rooverhoofdman bar de baas speelde over z'n mannetjes. Ze dorsten geen van allen meer een vin te verroeren."

Ik begreep, dat ik gauw wat doen moest, omdat die woeste kerels me zoo wantrouwig aankeken en ik zei met die vreemde stem waar ik zelf nog een beetje bang voor was en in de vreemde taal — Spaansch was het —, die het hoofd alleen spreken kon:

,,Die kerel heeft me eerst bewusteloos geslagen en toen me kleeren aangetrokken. Neem 'em ze af. Vlug een beetje!"

De hoofdman werd aangegrepen en al z'n geschreeuw hielp 'em niks, want mijn hoofd op zijn schouders sprak Hollandsch en daar verstonden ze niks van.

Al heel gauw had ik het mooie pakje van die zeeroover an en hij mijn trui en pilowbroek. Ik kan je verzekeren, dat ik op m'n beenen stond te beven en dat 'et kouwe zweet me op m'n voorhoofd stond. Waar moest dat alles op uitdraaien? Daar was ik in eens kapitein van de zeeroovers en tegenover me stond een geboeide vent met mijn hoofd op z'n schouders en keek me zoo gemeen an as ik niet wist, dat mijn gezicht kijken kon. Jonge, jonge, wat was dat een rare gewaarwording!

Zullen we die brutale vent over boord smijten, kap'tein?" vroeg een van de roovers, die zoo'n beetje onderaanvoerder scheen te zijn.

Ik schrok me half een hoedje! Dan was ik m'n hoofd voor goed kwijt geweest!

„Nee, nee!" riep ik gauw. „We zullen die vent meenemen as gevangene. Kan die voor ons werken."

Dat deed me weer een beetje goed, zie je, de gedachte, dat die boef, die daar brutaalweg met mijn hoofd op z'n romp stond, voor me zou moeten werken.

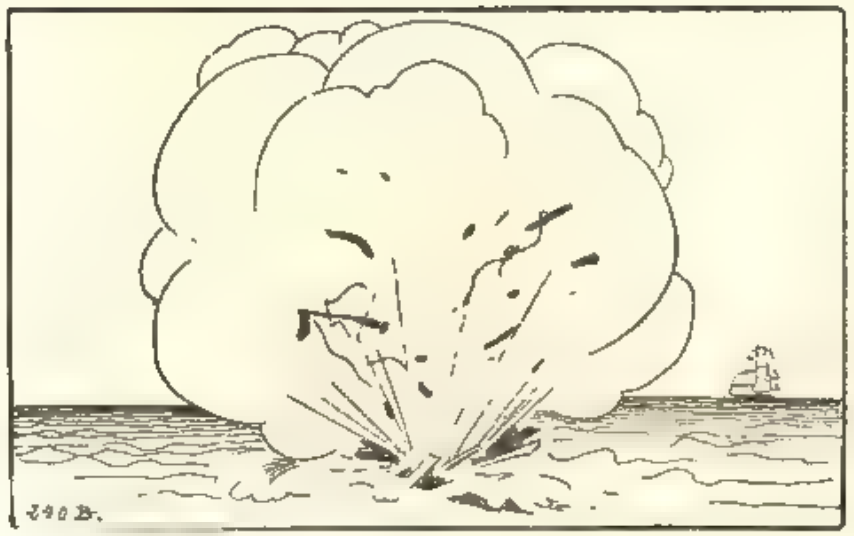

Zoo werd de ander dan aan boord van het roofschip gebracht en alles wat in de „Mathilde" maar waarde had, gapten ze en sleepten ze ook in hun schoener over. De heele bemanning van ons Hollandsche vaartuig hadden die smerige sloebers vermoord en toen alles overgebracht was, lieten ze de „Mathilde" met een bom uit mekaar vliegen. De tranen sprongen me in m'n oogen, toen ik ons prachtige schip naar de kelder zag gaan. En toen ik zag, dat de gewezen hoofdman lachte, gaf ik 'em een pats om m'n eigen hoofd dat ie suizebolde.

„En voelde je d'r zelfs niks van?" vroeg Bulletje nieuwsgierig.

„Nee", antwoordde Hein. „En daar stond ik op dat oogenblik eigenlijk net zoo gek van te kijken as jij nou. 't Is een raar iets, hoor, om een klap in je eigen gezicht te geven, al staat 'et dan ook op een ander z'n lijf, en ik heb 'et ook nooit meer gedaan, want ik griezelde d'r zelf van . . .

Afijn, ik was rooverhoofdman en kaptein van het schip en het hoofd op m'n schouders wist alles precies, wat er gebeuren moest.

Ik gaf bevelen en standjes of ik 'et m'n leven lang gedaan had en ik stuurde tusschen eilandjes door en puntige klippen, zoo zeker en precies as de beste loods. En toch, zie je, was ik een beetje benieuwd, waar we uit zouen komen en wat ik daar allemaal vinden zou. En al die vreemde snoeshanen sprak ik met 'er eigen naam an en telkens verwonderde ik me toch ook weer, dat alles zoo goed uitkwam. 't Was raar. 't Was allemachtig raar. En die vroegere hoofdman zat geboeid in een hoekje van de brug en m'n eigen hoofd keek al maar door naar me, of 'et me op wou eten."

„Toen kwamen we om een hoek heen in een mooie, kleine baai, waar o zoo een lief stadje tegen de bergen lag. De roovers hadden al lang alle wapens weggeborgen en d'r eigen aangekleed as gewoon zeevolk. Van de mast was die gemeene rooversvlag verdwenen en wapperde een Spaansche. Zoo as we de baai inkomen, draait er een Engelsch oorlogsschip bij en vraagt of we iets gehoord of gezien hebben van de zeeroovers. En dat boeventuig aan boord aan 't grinniken.

Nou, ik zeg van nee, hè, en we gaan voor de stad in de baai voor anker. 's Avonds kwamen d'r een stuk of wat kerels aan boord in groote mantels en met kolossale, breedgerande hoeden op d'r kop. Dat waren eerlijke kooplui uit het stadje, niet zulk een boeventuig als de roovers zelf. Die kochten voor een lief sommetje de heele lading van ons af en den volgenden dag kwamen er kleine scheepjes langs-zij en namen rustig de heele gestolen boel over, net of 'et een doodeerlijke zaak betrof."

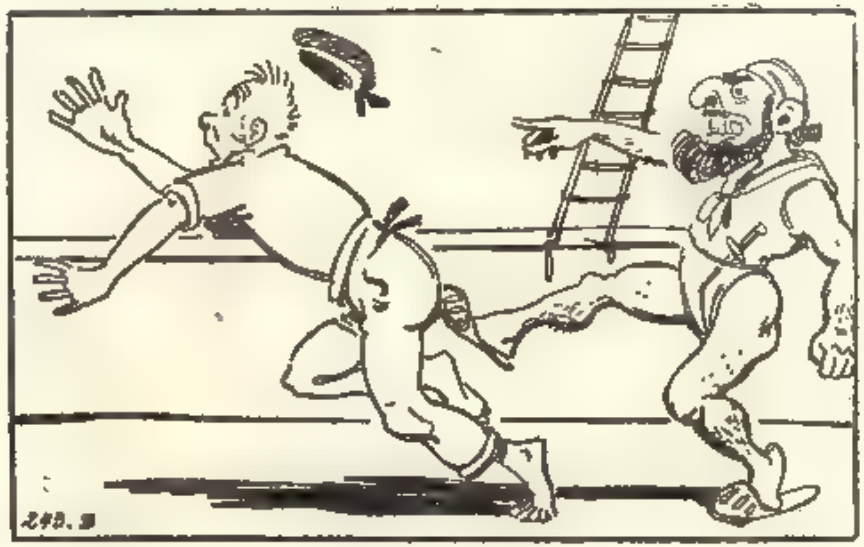

„Toen de heele zaak afgehandeld was, zeilden we weg en in de open zee werd vergadering gehouden om de buit te verdeelen. De helft was voor mij as kapitein. De rest werd naar de verschillende rangen verdeeld. Ik werd duizelig, toen ik al die zakken met Spaansche gouwetientjes zag, die ik in de gauwigheid „verdiend" had! . . . As ik ze nou nog had, zou je me hier niet as gewoon matroos an het stuurrad zien staan, hoor! . . . Jonge nee . . . En weet je wie niks kreeg? De echte kaptein met mijn hoofd. Je had die snuiter moeten zien kijken!" . . .

„En wat heb je met al dat geld gedaan?" vroeg Bulletje. „Heb je nou niks meer d'r van?"

„Geduld een beetje, jochie", kalmeerde Hein. „Keulen en Aken zijn niet op één dag gebouwd. As 't zoo ver is, zal je wel hooren, waarom ik dat geld niet meer heb . . . Dat gewezen opperhoofd van de zeeroovers had een slecht leven. Hij moest sjouwen as een ezel en hij kreeg schoppen onder z'n broek as loon. Alleen had ik de mannen verboden om hem op z'n hoofd te slaan . . . 't was en 't bleef mijn hoofd en ik kon 'et niet aanzien, dat 'et mishandeld werd."

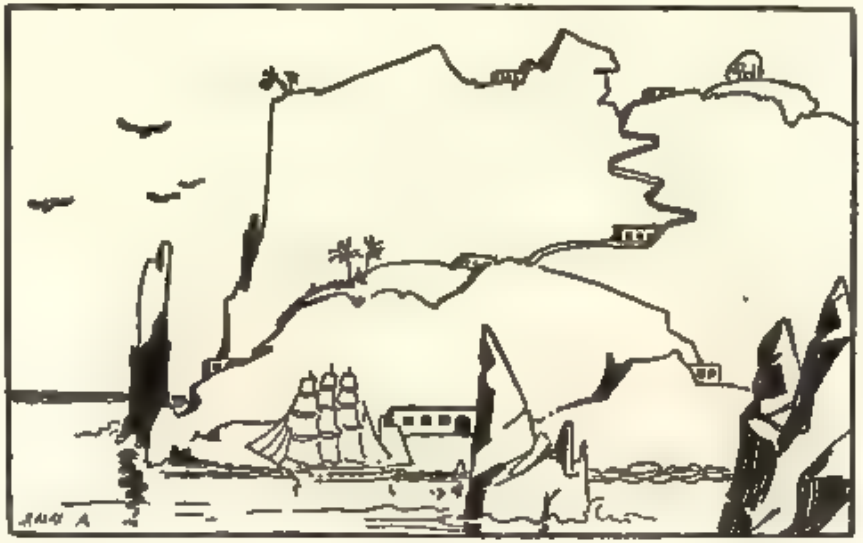

„Door een warwinkel van rotseilandjes en klippen voeren we naar een onbekend gedeelte van de kust en daar vielen we in een prachtig beschutte kleine haven, waaraan een dorp van blokhuizen gebouwd was: het rooversdorp. Vlak erachter stonden steile bergen, zoodat je d'r alleen van de zee af bij kon komen en dat was niet gemakkelijk: wie het vaarwater niet kende, moest vast en zeker schipbreuk lijden op de rotsen. Dat hadden die schooiers knapjes uitgerekend!

Toen we de haven binnenliepen stond de heele bevolking van 'et dorp an de kant. Kinderen, vrouwen en de gewonden van vroegere tochten. We hadden de rooversvlag weer in top en dat was een teeken, dat we met goeie buit thuis kwamen! De menschen gilden en schreeuwden, dat hooren en zien je verging . . . Ze namen d'r muts af en bogen as knipmessen. Ik groette ze genadig en liep er tusschen door. En toen kwam er weer een nieuwe schrik!"

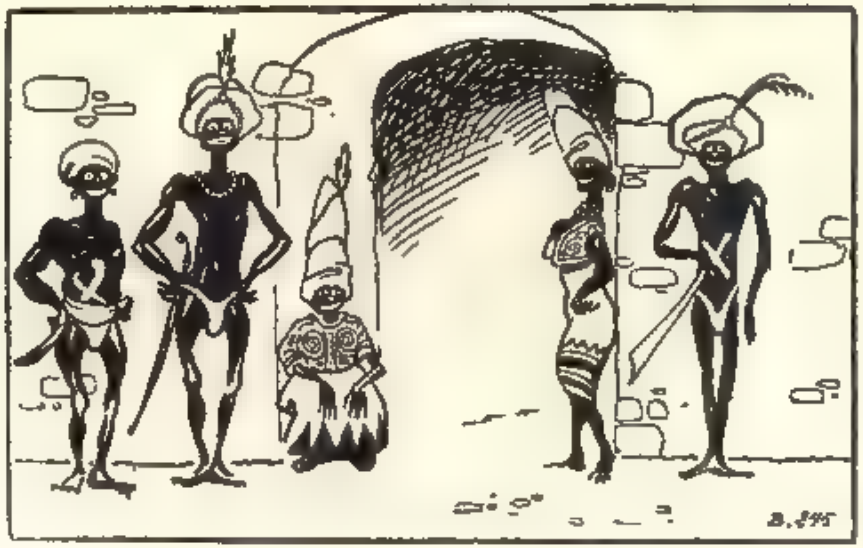

„Wat dan?" vroeg Boonestaak, toen Hein zweeg. „Wat gebeurde d'r toen?"

Hein zuchtte diep.

„Wel", zei hij, „toen ik tusschen de menschen door was, kwamen d'r in eens twee kinderen op me af springen, een jongen en een meisje van een jaar of tien, elf, met bruine gezichten en donkere oogen en woeste zwarte haarbossen. Die vlogen me om m'n hals en zoenden me en noemden me vader! . . . Ja, dat mot je niet uitboezeroenen! Dat waren natuurlijk de kinderen van die schooier, die z'n kop ik droeg!

't Waren echte wildebrassen, zoo van jullie soort, alleen keken ze me niet zoo stom an. Maar ik zweette van angst bij de gedachte, dat ik zoo meteen voor d'r moeder zou staan! . . . Gelukkig was de schoelje weduwnaar, anders had ik heelemaal geen raad geweten!

'Et mooiste huis van 'et dorp was 'et mijne en voor de deur stonden drie groote negers en twee negerinnen met gebloemde japonnen en bespottelijke groote mutsen op, te grijnzen as apen. Dat was m'n dienstpersoneel."

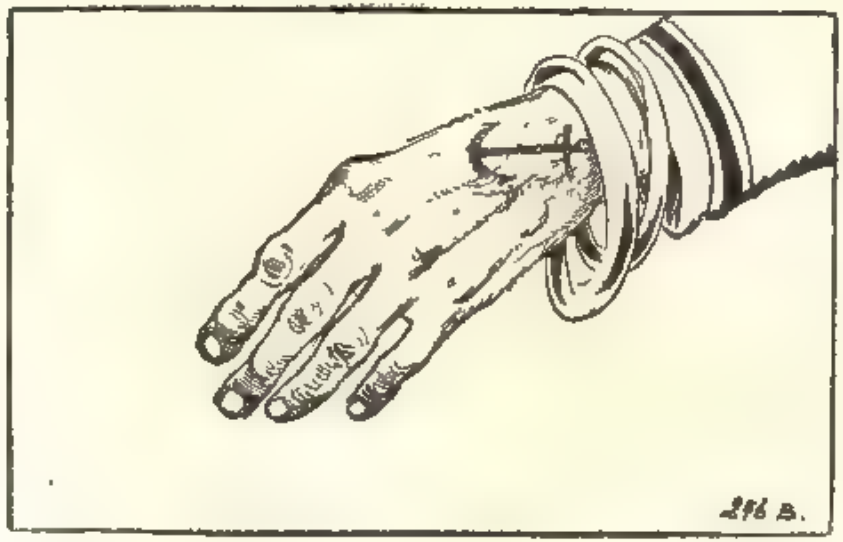

„En toen ik daar zoo lekker in een groote leunstoel zat met een kruik ouwe Spaansche wijn en een fijn maaltje in m'n buik en op elke knie een lachende spring-in-'t-veld, die honderd uit babbelde, dacht ik an de eigenlijke vader, die aan boord opgesloten zat en water en brood kreeg te slikken. De schobbejak verdiende het dubbel en dwars, maar toch kreeg ik meelij met 'em. En ik stuurde een van m'n negers naar boord om 'em te halen. Tegen de kinderen zei ik:

„'k Heb een blanke slaaf voor jullie meegebracht."

De stakkers klapten in hun handen van blijdschap. Ze hadden d'r geen flauw idee van, dat ze d'r eigen vader met een vreemd hoofd as slaaf kregen. In eens hield 'et meisje m'n hand vast en zei:

„Vader, wat heb je toch een rare handen gekregen! Zoo ruw en vol met eelt . . . en zulke dikke vingers."

Ik schrok ervan en ik wist eerst niet wat ik zeggen moest. Toen vertelde ik maar gauw, dat 'et een moeilijke reis geweest was en dat ik hard had moeten meewerken.

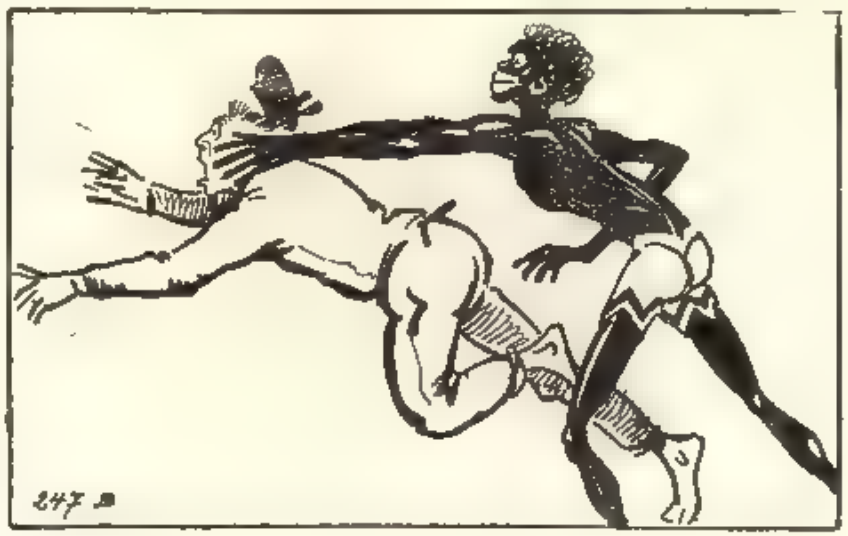

„Ja maar, vader", zei de jongen toen. „Vroeger had je toch zulke mooie, gladde, blanke handen . . . En nou staan d'r groote blauwe ankers op."

Ze keken me zoo raar, wantrouwig aan, dat ik er akelig van werd. Ik stak m'n handen in m'n zakken en ik zei:

„Die heb ik er onderweg op laten tatoeëeren. Dat hebben toch alle zeelui."

„En u vond 'et altijd zoo vies", zei 'et meisje.

Gelukkig kwam toen net de neger terug met z'n gevangene. Zoodra de vent de kinderen zag, vloog ie d'r op af, maar de neger dacht zeker, dat ie ze kwaad wou doen, want hij gaf 'em een opstopper, dat ie driemaal over mijn hoofd vloog en in eens met een verbouwereerd gezicht in een hoek van de kamer naar ons zat te kijken.

De kinderen keken naar den vreemden vent en het meisje trok d'r neusje op en zei:

„Wat een leelijk gezicht heeft die kerel."

Bulletje schoot in den lach en Boonestaak grijnsde verheugd.

„En dat was nog al jouw gezicht, Hein!" schaterde Bulletje.

Hein keek beleedigd.

„Je hoeft niet zoo te grinniken", zei hij boos. „Dat nest van een meid had altijd van die brutale praatjes. Van mooi of leelijk wist ze niks af. As je niet zoo bruin was as koffie en geen bos kokosvezels in je gezicht had, vond ze je leelijk. Zoo kwam 'et."

Hij keek dreigend naar Bulletje en Boonestaak, die hun lach maar moeilijk konden inslikken.

„As je me soms ook te leelijk vindt", zei Hein boos. „Je hoeft niet langer naar me te kijken as je wilt. Je kunt ook van de brug gaan."

„O nee!" riep Bulletje ontsteld. „Je hebt juist zoo'n aardig gezicht, Hein . . . Vooral als je vertelt!"

Heins gezicht klaarde op.

„Dan zal ik maar gauw verder gaan", zei hij tevreden.

„Ik had daar onder die roovers nog zoo'n kwaad leven niet. Iedereen liep 'et vuur uit zijn sloffen voor me. Die negers zaten me den heelen dag achterna met lekkere dingen, met sigaren en fijne tabak, met wijn en het heerlijkste eten, dat je hartje maar kan begeeren.

En intusschen liep die slampamper van een rooverhoofdman schuw rond met mijn goed hoofdje en werd overal uitgescholden en afgeranseld, waar ie mijn gezicht maar dorst te vertoonen."

„Arme stumper", zei Bulletje medelijdend.

„Vin je?" vroeg Hein verwonderd. „Nou, ik heelemaal niet, hoor! De schooier had 'et royaal verdiend met z'n vuile zeerooversstreken! Licht dat één ding, dat ie gestolen had, hem ook es wat last bezorgde . . . Langzamerhand begon ie ook Spaansch te leeren en eens op een dag, toen ik langs de zeekant liep, zag ik een opstootje en daar werd gelachen en gejoeld en toen de matrozen mij zagen, wenkten ze en riepen: „Capitano! . . . Kom es hiero!"

„Ik er op af, hè, en wat was 'et geval? Daar stond me die stiekemerd met veel misbaar te vertellen, dat hij de kapitein was en ik z'n hoofd gestolen had, afijn . . . 'et zelfde verhaal, dat ik jullie nou vertel. Maar die roovers lachten zich een kriek en geloofden er niks van. Ze dachten, dat de vent stapel geworden was en ze jouwden 'em uit en ik haalde m'n schouders op en de vent begon hoe langer hoe harder te schreeuwen. Toen werd ie in eens razend van woede en wou me aanvliegen.

Maar dat kan je begrijpen! Daar waren de roovers niet van gediend, dat hun beminde capitano aangevlogen werd! En voor ik goed en wel wist wat er gebeurde, hadden ze 'm al opgepakt en 'm vierkant van de hooge oever in zee gesmeten. Daar lag ie te spartelen! Een paar van die rauwe gasten trokken d'r pistool en wouen 'em wat luchtgaatjes in z'n vel schieten. Maar ik dacht aan m'n dierbaar hoofd en verbood 'et natuurlijk. Toen lieten ze 'm naar den kant zwemmen."

„'t Was een raar leven . . . Af en toe moest ik met die lieve jongens een strooptocht ondernemen en een paar schepen berooven. M'n hoofd deed rustig mee, maar m'n eerlijke ouwe hart vond 'et verschrikkelijk. Ik liet op de geroofde schepen voortaan de bemanning leven, op voorwaarde, dat ze ons niet vervolgen zouden. De roovers vonden dat misselijk flauw, maar as ik in 't Spaansch tegen ze begon te blaffen en de zwarte oogen van de kap'tein flink liet rollen, staken ze d'r gemeene moordwapens op en zwegen as moffen.

En die vent met mijn hoofd was altijd in m'n buurt. Hij sloop overal achter me an as een hond. Niet uit trouw, maar omdat ie net as ik, hoopte, z'n hoofd weer 'es terug te krijgen. En elke morgen was ons eerste werk, mekaar op te zoeken en te zien, hoe 'et met ons hoofd gesteld was. Hij had z'n eigen een beetje in de toestand geschikt en ik moet eerlijk zeggen, dat ie me nog al schappelijk bediende. En voor de kinderen was ie as een vader . . . Geen wonder! . . . z'n eigen hart zat nog altijd op z'n ouwe plaats."

Op een goeie dag liet ik, om 'm te plagen, de lange, woeste baard van m'n gezicht scheren. Heere m'n tijd, wat schrok de kerel, toen ie me zoo zag! Hij begon te keer te gaan as een varken en van kwaadaardigheid smeerde hij toen zijn gezicht (dat eigenlijk mijn gezicht was) met roet in en grijnsde as een idioot. Toen werd i k woest en ik liet 'em op 'et achterdek vastbinden en met de scheepsbrandspuit net zoolang op z'n facie spuiten, tot ie weer zoo blank was as melk.

Maar, zie je, eigenlijk waren we toch alle twee erg ongelukkig en alle twee om dezelfde reden. Soms zaten we wel een uur tegenover mekaar en keken naar ons eigen dierbaar gezicht en verlangden ons eigen hoofd terug. We kregen compleet heimwee naar onze hoofden en dat verdriet bracht ons dichter bij mekaar. Uit vriendelijkheid liet ik de baard weer aangroeien en uit dankbaarheid daarover waschte hij mijn gezicht extra netjes en kamde m'n haren zoo keurig as een stadshoertje."

„In die tijd kwamen we op een zwerftocht ook es in de buurt van Europa en toen besloot ik, naar Amsterdam te zeilen. We komen d'r an en in de vreugde van 'et terug zijn vergeet ik alles en ik vlieg naar huis. Door 'et raam zie ik m'n moeder en m'n meisje zitten (ik was toen nog niet getrouwd, weet je) en ik stuif naar binnen.

„Dag, moeder! . . . Dag, Marie!" schreeuw ik en dol van vreugde val ik ze allebei om d'r hals en zoen ze, dat 'et klapt."

„Kon je toen in eens weer Hollandsch praten?" vroeg Boonestaak valsch.

Hein keek verbouwereerd op en Bulletje moest heel eventjes lachen. Maar de ouwe zeebonk was niet zoo heel gauw verlegen en zei minachtend:

„Dat had ik natuurlijk al lang weer van de roover met mijn hoofd afgeluisterd . . . Nou . . . wat denk je? Die vrouwen an 't gillen en hulp roepen! . . . Een vreemde kerel in huis! . . . Help! Help! . . . Moord!" . . . En ze sloegen me finaal op m'n gezicht. De buren kwamen d'r aan te pas. Ik wou alles uitleggen, maar geen mensch geloofde me en met z'n allen trapten ze me gladweg de straat op."

,,Dat was hard voor me, hoor! En ik dorst niet meer terug te komen, want ze dreigden me met de politie en daar had ik in die dagen niet van terug.

Toen ik weer aan boord kwam, zat ik te grienen as een kwajongen in m'n kajuit. En daar kwam de ander bij me. Hij vroeg wat er was, maar ik was zoo giftig, da 'k 'em wel had kunnen afranselen. Ik schold 'em uit voor alles wat ik maar bedenken kon. Hij bleef erg kalm en zei:

,,Kan je-n-es bedenken, wat ik een verdriet gehad heb om m'n kinderen."

Daar had ik eigenlijk nooit zoo over gedacht, maar toen ik zag, dat ie ook tranen in z'n oogen kreeg, schoot m'n gemoed vol en voor 'et eerst gaf ik 'em een hand.

,,We zijn een paar ongelukkige stakkers", zei ik. ,,We moeten mekaar maar zoo'n beetje zien te troosten."

,,Waren onze koppen maar liever over 't dek gerold", zuchtte hij. ,,Hadden we ten minste al die narigheid niet gehad."

En daar zaten we weer tegenover mekaar en keken verlangend naar onze hoofden op mekaars schouders en wisten geen raad van verdriet.

„Net kwam d'r een matroos binnen en die bracht een krant. Ik ga de krant zitten lezen en daar zie ik een bericht over een beroemde Amerikaansche professor, die de moeilijkste operaties met 'et grootste gemak doet. Die zette de ooren van verschillende menschen aan mekaars hoofd en hij had iemand met een zieke keel de gezonde strot van een geit in z'n hals gezet zonder dat ie 'et haast gemerkt had. Alleen blaatte die een beetje as-t-ie honger had. Ik laat 't bericht aan m'n vriend met mijn hoofd lezen en we keken mekaar nadenkend aan.

„Wel", zeg ik zoo tegen 'em, „wat denk je d'r van? Zou jij durven?"

„Ik wel", zeit ie dadelijk. „Zoo is 'et toch ook geen leven. As jij durft, wil ik 'et ook probeeren."

„De andere manier was eigenlijk makkelijker", zeg ik.

„Ja, maar een beetje gevaarlijk", vond hij. „As je even te kort of te ver springt, ben je alles kwijt."

„Dus de professor?" vraag ik.

„De professor", zeit ie vastbesloten.

Toen liet ik dadelijk het anker lichten en wij naar Amerika.

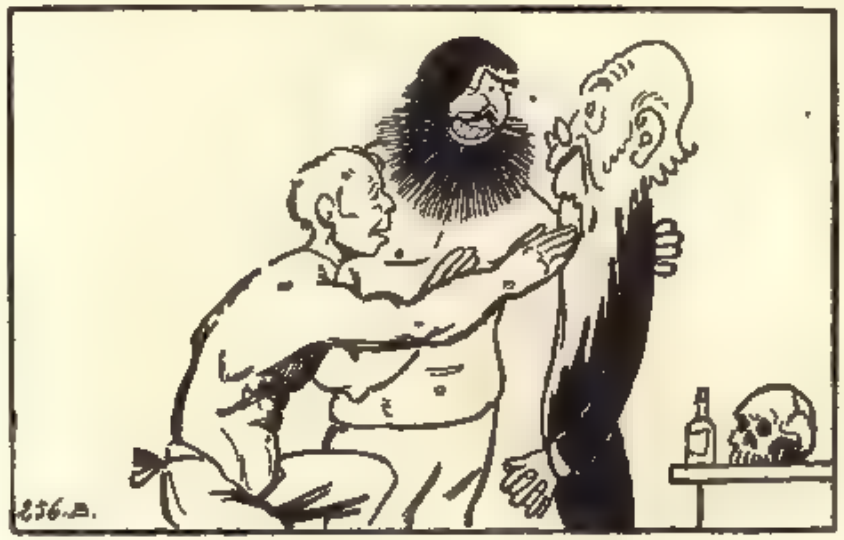

„Die professor was een ouwe man met een lange witte baard en had een groote bril op. Hij wou ons verhaal eerst niet gelooven en lachte, dat ie schudde. Maar toen ik 'em liet zien, dat m'n lijf veel blanker was dan m'n gezicht en de ander z'n lijf net zoo'n kleur had as mijn hoofd, begon ie d'r anders over te denken.

Hij streek es door z'n baard en onderzocht onze halzen. Daar vond ie bij allebei een smal litteeken, dat heelemaal rondom liep en toen moest ie ons wel gelooven.

„Tjonge", zeit ie, „da's 'et gekste geval, waar ik nog ooit van gehoord heb . . . En wat wouen jullie nou? . . . Moet ik die hoofden weer op d'r ouwe plaats terug brengen?"

„Asjeblief, professor", zeien we allebei tegelijk.

„Tja", zeit ie bedenkelijk, „we zijn hier niet in de warme luchtstreken . . . 't Zal heel moeilijk zijn."

„Toe, professor", zeg ik, „wees nou geen sijssieslijmer. U ben toch zoo knap. Da's toch zeker een peuleschilletje voor u."

En m'n maat dee d'r ook een hartig woordje bij.

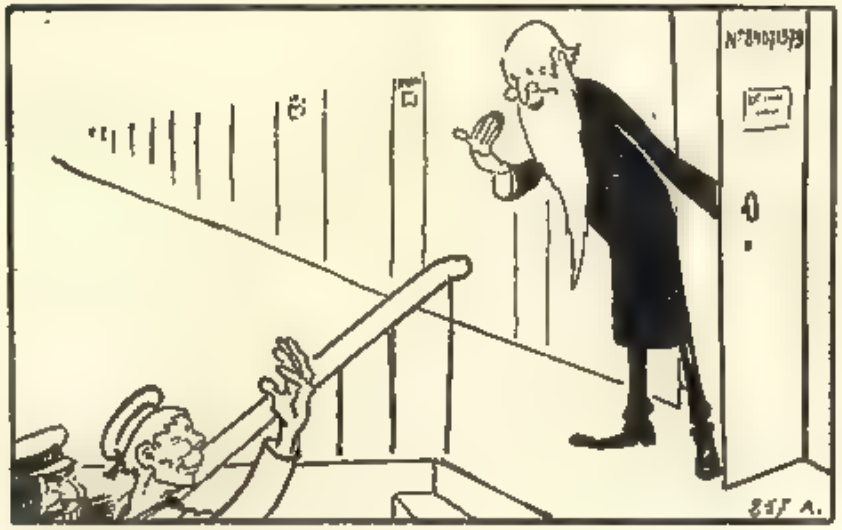

„Nou, eindelijk zeit de professor:

„Goed, ik zal 'et probeeren. Maar as jullie je hachje d'r bij inschieten, kan ik 'et niet helpen. Je moet 'et zelf weten."

„Best", zeggen we.

„In orde", zeit ie, „kom dan over twee dagen maar terug, dan heb ik de boel klaar. Reken maar, dat je twee weken in 't ziekenhuis moet liggen as 'et grapje lukt . . . As 't niet lukt ben je d'r gauwer uit", zei die d'r griezelig achter.

En wij naar boord.

Onderweg bedacht ik wat, en ik zeg tegen m'n maat:

„Nou nog één ding: je heb nou zoolang een eerlijk hoofd gedragen. Je moet me beloven, dat je eerlijk zult blijven, as je je eigen hoofd terug hebt. Je ben rijk genoeg en je ziet in wat voor moeilijkheden je met die zeerooverij komen kunt. As je me dat niet belooft, hou ik jouw kop en ik ga op een ander schip d'r van door."

„Dat beloof ik", zeit ie, „met m'n andere hoofd ben ik de dingen heel anders gaan bekijken en ik wil nou voortaan eerlijk werk doen."

Zoo bleef 'et afgesproken en twee dagen later gingen we broederlijk naar 'et ziekenhuis van den professor. Ik had den stuurman gezegd, dat ik voor een paar weken 'et land in reisde en dat ie maar weg moest zeilen, as-t-ie binnen drie weken niks van ons hoorde.

De professor bracht ons dadelijk naar de operatiezaal en daar stonden een heele rist dokters met witte slagersjassen an, groote, blinkende messen te poetsen. 't Zag er heelemaal niet gezellig uit en we werden allebei een beetje wit om ons neus.

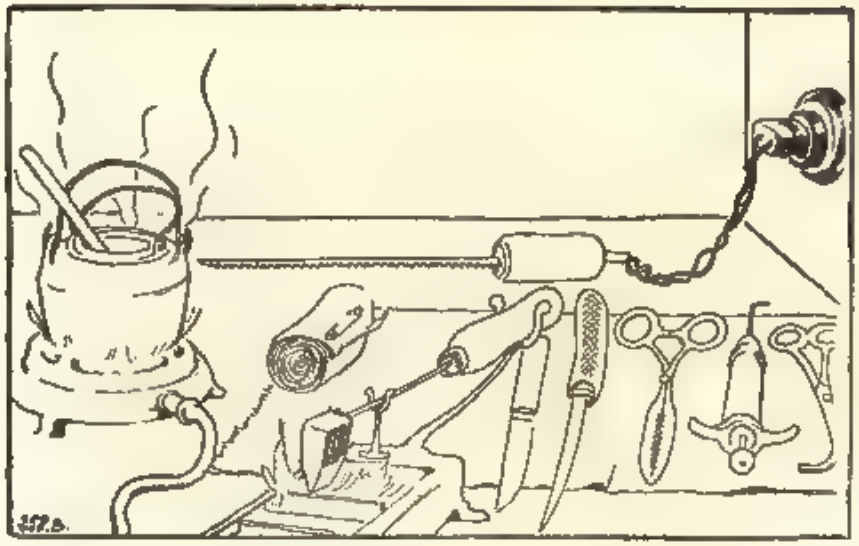

Op een gaskomfoor stond een groote lijmpot te koken en een paar zilveren soldeerbouten lagen boven een kolenvuurtje. Je weet, bij operaties gebruiken ze alles van zilver. Voor de zindelijkheid, zie je, dat roest niet. Lange kromme naalden met zilverdraad lagen klaar . . . Hu, ik bibber nog van griezeligheid as ik er aan denk.

De professor stroopte z'n mouwen op en zei:

„Nou, leg de kerels maar op de tafel, dan kunnen we beginnen."

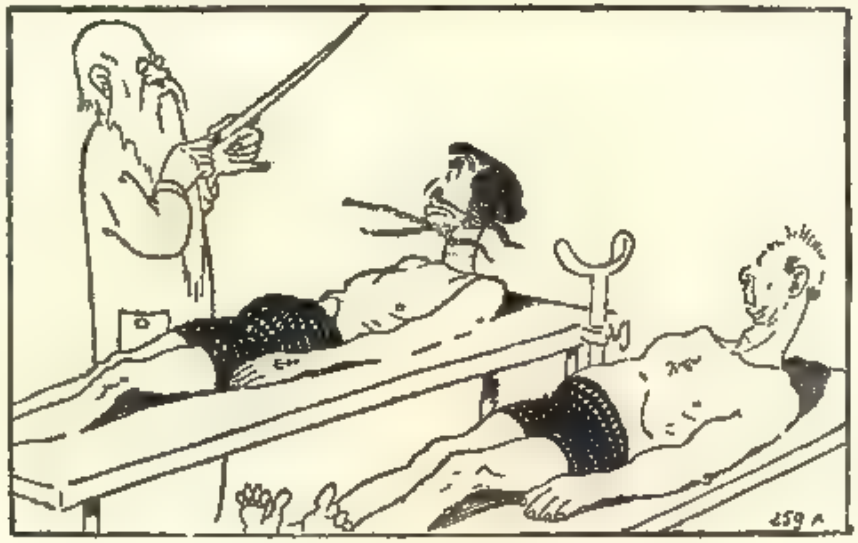

„We werden naast mekaar op een zilveren tafel gelegd en kregen een kapje over onze neus, want we moesten bewusteloos gemaakt worden. Ik wil eerlijk bekennen, dat ik van angst al half flauw was, en m'n maat zag zoo wit as een laken. 't Laatste wat ik zag was de professor, die op z'n nagel probeerde of een lang, vreeselijk blinkend mes wel scherp genoeg was. Toen raakte ik buiten westen."

„Hè, wat akelig", zuchtte Bulletje.

„Zal ik er dan maar uitscheien?" vroeg Hein, maar de jongens schudden ijverig het hoofd.

„'t Akelige is nou trouwens voorbij", zei Hein, „want wat er precies gebeurd is, weet ik natuurlijk niet. Dat gebeurde allemaal, terwijl we bewusteloos waren. Hoe ze gesneden, gelijmd, geplakt, genaaid en gesoldeerd hebben, mag Joost weten. Ik weet alleen, dat toen ik weer bijkwam, lag ik in een groot bed, met een gevoel in m'n nek of ie van ijzer was, en ik kon geen vin verroeren. Ik keek recht naar boven tegen de zolder en ik ben een boon as ik wist, wat er an de hand was."

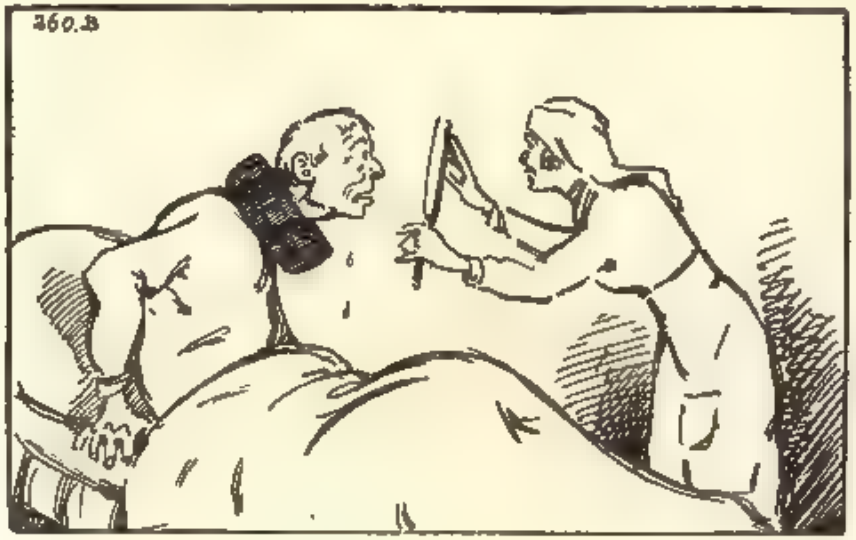

„Had je geen erge pijn?" vroeg Boonestaak belangstellend.

„Niet de moeite waard", zei Hein. „Alleen een raar, stijf gevoel. Maar dat was geen wonder, want de professor had een dikke wand van gewapend beton rond m'n hals gegoten om de boel op z'n plaats te houen, begrijp je? . . .

En nou moet je je voorstellen, wat een gewaarwording dat was, toen ik m'n eigen hoorde zeggen:

„Waar ben ik?"

In 't Hollandsch en met m'n eigen stem!

Man, 't was of ik duizend pond lichter werd van blijdschap! Ik snapte, dat ik m'n eigen hoofd weer had en jawel, hoor: de operatie was prachtig gelukt. De zuster hield een spiegel voor m'n oogen en daar zag ik m'n eigen lieve gezicht weer op m'n eigen lijf zitten . . . 'k Wist waarempel niet, dat een mensch zóó blij kon zijn! Ik lachte en ik huilde tegelijk en ik had wel uit m'n bed willen springen om te dansen van de pret. Maar ik was erg zwak en ik viel weer dadelijk in slaap."

„En de zeeroover?" informeerde Bulletje.

„Die lag in een ander bed, naast me. Ook met een kraag van gewapend beton om z'n nek en die lag zachtjes in z'n eigen in 't Spaansch te zingen, zoo blij was ie, dat ie z'n eigen stem weer uit z'n keel hoorde komen.

Een paar dagen later mochten we wat soep eten. 't Dee nog een beetje zeer van binnen, maar dat ging gauw over en een dag of tien na de operatie mochten we op zitten. En we keken mekaar aan en lachten, dat de tranen ons over de wangen liepen.

Toen kwamen d'r een paar steenhouwers en die bikten voorzichtig de beton-boordjes om onze halzen weg en toen konden we zachtjes onze hoofden bewegen en de volgende dag waren we weer heelemaal 'et ventje. Die professor was zoo in z'n schik, dat de operatie zoo goed gelukt was, dat ie geen cent van ons wou aannemen. Alle kranten stonden d'r vol van en de heele dag door kwamen d'r dokters en andere geleerde heeren naar ons kijken . . . Ja, ik was in die dagen minstens zoo beroemd as toen ik met Fanny in 't IJ rondzwom."

„En heeft die zeeroover z'n woord gehouden?" vroeg Boonestaak.

„Ja, dat heeft ie", antwoordde Hein. „Hij was trouwens doodsbenauwd, dat ie z'n hoofd weer es kwijt zou raken en hij heeft de zeerooverij d'r an gegeven. De andere boeven waren 'em zoo gehoorzaam as kinderen en ze werden allemaal brave zeelui en d'r schoenertje werd een eerlijk koopvaardijschip. 'k Heb ze later in verschillende havens nog wel es ontmoet, maar d'r was niet zooveel op de jongens meer aan te merken, hoor . . .

„En kreeg je geen belooning van de kapitein?" vroeg Bulletje, die vond, dat Hein wel wat verdiend had.

„Hij wou me rijk maken", zei Hein onverschillig. Maar ik zeg tegen 'em: „Nee, beste jongen . . . wat jij doet mot jij weten, maar van dat geld wil ik niks hebben. D'r zit bloed an van m'n eigen kameraads . . . dank je lekker." Hij was d'r niet kwaad om en we namen as de beste vrinden afscheid. En ik liep as een haas naar de haven en ik monsterde op het eerste het beste schip, dat naar Holland ging."

„Wat zal je moeder blij geweest zijn, toen je weer terug kwam!" riepen Bulletje en Boonestaak tegelijk.

„Dat kan je begrijpen!" zei Hein geestdriftig. „En m'n meisje! Die huilde tranen met tuiten van pure pret. Dat doen de vrouwen altijd, zie je. Raar volk . . . En ik was nog geen twee minuten in huis, of ze begonnen te vertellen van een vreemde kerel, die 'et huis binnengedrongen was en die ze wijs had willen maken, dat ie Hein was. En hoe ze geschrokken waren en hoe de buren 'em de deur uitgetrapt hadden.

„Schei maar uit", zei ik, „daar weet ik alles van. Dat was ik immers zelf."

Ze keken me medelijdend an en mijn meisje begon te grienen.

„Hij is stapeldol geworden", zei ze.

„Nou", zei ik, „luister dan. Dan zal ik je precies vertellen, wat er met die zoogenaamde vreemde gebeurd is. Kan je zien of ik 'et geweest ben ja ofte nee."

En ik precies alles haarfijn verteld. En toen de gezichten van m'n moeder en m'n meisje. Ze vielen haast om van verbazing.

„Maar hoe kan dat nou?" riep m'n moeder. „Jij bent toch blond en je hebt een kaal gezicht en die vent had zwart haar en een groote, pikzwarte baard en zwarte oogen en een heel andere stem!"

„Hou je haaksch, ouwetje", zeg ik. „Ik was 'et toch zelf. Alleen m'n hoofd was 'et niet. Ik heb een paar jaar 'et hoofd van een ander op m'n romp gehad."

„Zie je nou wel?" huilde m'n meisje weer. „Stapeldol is ie geworden . . . Stapeldol! Wat moeten we met 'em beginnen!"

Maar toen begon 'et me te vervelen. Ik sloeg met m'n vuist op tafel en ik riep hard:

„Schei je nou uit met je gegrien? Dacht je soms, dat er op de wereld niet meer te koop was dan in 'et komenijswinkeltje bij jullie op de hoek! Luister!"

Toen vertelde ik alles en om ze te bewijzen, dat ik de waarheid sprak, liet ik ze de Amerikaansche kranten zien, waar 'et heele verhaal in stond, met onze portretten voor en na de operatie; 'et portret van de professor en ja, toen moesten ze 't wel gelooven.

„En heb je die kranten nog, Hein?" vroeg Bulletje nieuwsgierig.

„Hè, laat ze ons ook es zien?" smeekte Boonestaak.

Hein zuchtte.

„Jammer", zei hij, „doodjammer, maar dat gaat niet. 'k Heb ze natuurlijk zuinig bewaard, maar net een maand voordat ik trouwde is m'n moeder d'r huis afgebrand en van de kranten is geen snippertje overgebleven. 't Is erg jammer en ik heb er wàt een spijt van gehad, maar een mensch moet z'n eigen over zulke dingen heenzetten."

„Vreeselijk jammer", zei Bulletje. „Ik had zoo dolgraag het portret van die zeeroover en van die knappe professor gezien."

„Niks an te doen", zei Hein met een nieuwe zucht. „Ik ben met dat soort dingen altijd erg ongelukkig geweest. Nog een buitenkansje dat ik zelf ben blijven leven om jullie trouw naar de waarheid het verhaal van m'n avonturen te doen, anders had je d'r nooit iets van gehoord."

Dat vonden de jongens ook erg gelukkig en aan de waarheid van het verhaal — nou, daar twijfelden ze geen oogenblik aan.

„En kijk nou es, wat je daar in de verte boven de zee ziet uitkomen", zei Hein en wees recht vooruit.

Bulletje en Boonestaak liepen gauw naar de raampjes vooraan de brug en tuurden over de wijde, donkergroene zee. En daar zagen ze, heel ver weg, maar helder afstekend tegen de blauwe lucht een hooge vuurtoren staan. Land! . . . Land vooruit! . . .

„Dat is de vuurtoren van Sandy-Hook", vertelde Hein. En daar achter ligt Amerika.

„Hoera! Hoera!" jubelde Boonestaak. „Amerika!... Amerika!... Net als Columbus!... Daar heb je Amerika!... Zijn we nou effen een reuze-end van huis, Bulletje!... Amerika!..."

En hij pakte zijn vriendje bij de armen en samen dansten ze rond over de brug, dolblij, en sprongen als jonge veulens in de wei, en ouwe Hein keek met een breede glimlach op z'n bruin gezicht naar de twee springende en dansende vrienden, en dacht aan den tijd, toen hij zelf ook Amerika voor het eerst zag. Dat was al heel wat jaartjes geleden!

Spoedig kwam er weer een loods aan boord, een dikke Amerikaan met een sikje, dat Boonestaak bij een komma vergeleek. Hij was een vroolijke, spraakzame man, die schik had in de twee jeugdige wereldreizigers en hen telkens aanwees wat ze in de verte langs de oevers van de baai zagen voorbijglijden. De baai leek zelf wel een zee. Soms zagen ze nergens meer land.

„Look there!" zei de loods en zooveel Engelsch hadden de jongens al wel geleerd, dat ze dadelijk keken in de richting, die hij aanwees.

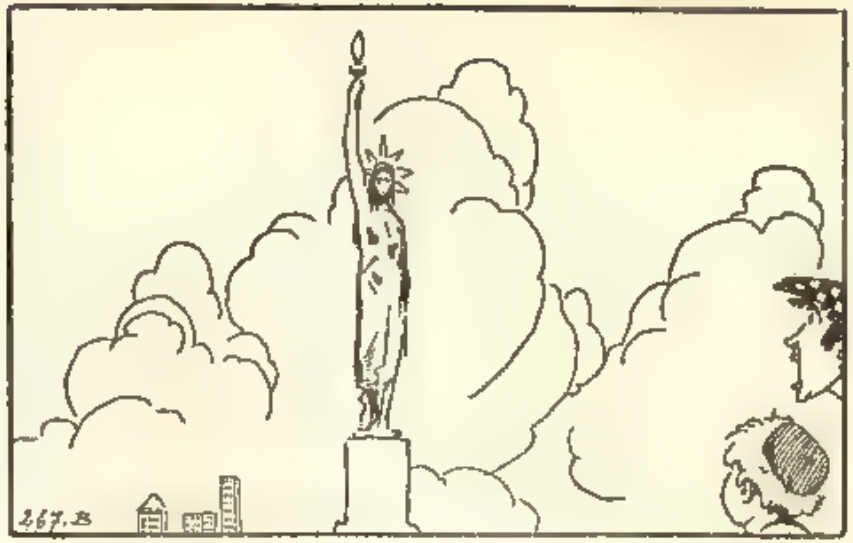

Daar zagen ze in de verte een groot standbeeld boven het water uitsteken. Hoe dichter ze erbij kwamen, hoe meer ze zich verbaasden over de reusachtige afmetingen van het beeld. Het was een vrouwenfiguur op een hoog voetstuk. Om het hoofd zag je een krans van spitse punten. In de eene hand hief het beeld een fakkel hoog boven het hoofd. Zoo'n indrukwekkend, kolossaal standbeeld hadden de jongens nog nooit gezien en in stomme verwondering gaapten ze het aan.

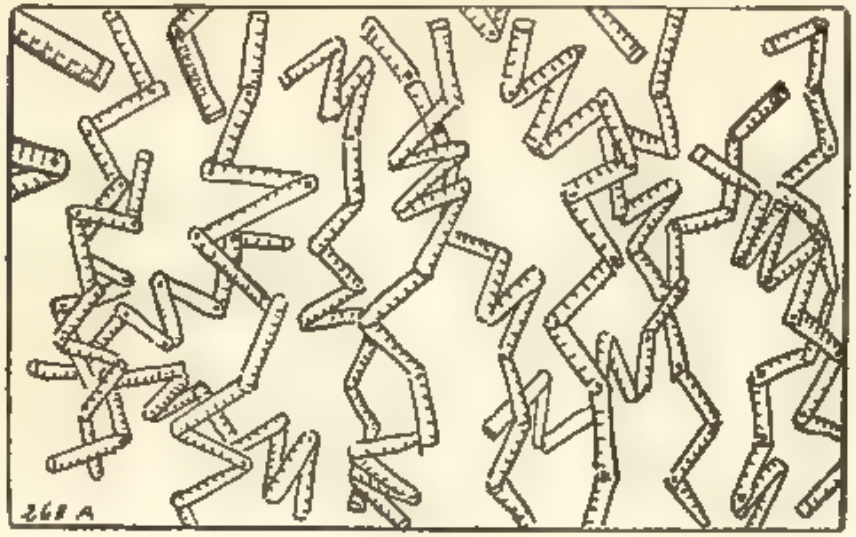

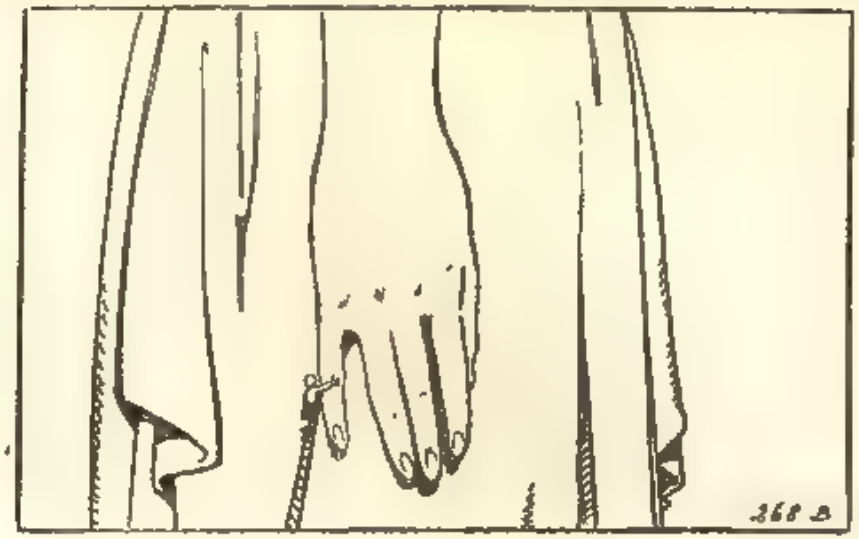

De loods vertelde van het beeld. Hij sprak heel langzaam en als hij dacht, dat de jongens hem niet verstonden, begon hij heel hard te praten. Bulletje en Boonestaak vonden, dat het niet veel hielp. Maar Boonestaaks vader vertaalde alles wat ze niet begrepen en zoo wisten ze dan toch al gauw wat de loods vertelde.

Het was het Vrijheidsbeeld. Midden op een klein eilandje stond het in de wijde baai. Het beeld zelf was zes-en-veertig meter hoog. Dat was nog al wat!

„Yes," zei de loods, „da's zeker nog al wat! Het hoofd is zoowat zes meter in middellijn, dus is de neus ongeveer twee meter lang. Een pink van het beeld is bijna drie meter lang. Daar moet je met een laddertje tegen op klimmen. Daar kunnen gemakkelijk twee Boonestaken boven elkaar in gestopt worden. Het voetstuk is van graniet en zeven en veertig meter hoog, zoodat het heele geval drie en negentig meter boven de zeespiegel uitsteekt."

„Da's nog hooger as de Westertoren in Amsterdam," zei Bulletje, maar daar wist de loods nou weer niks van.

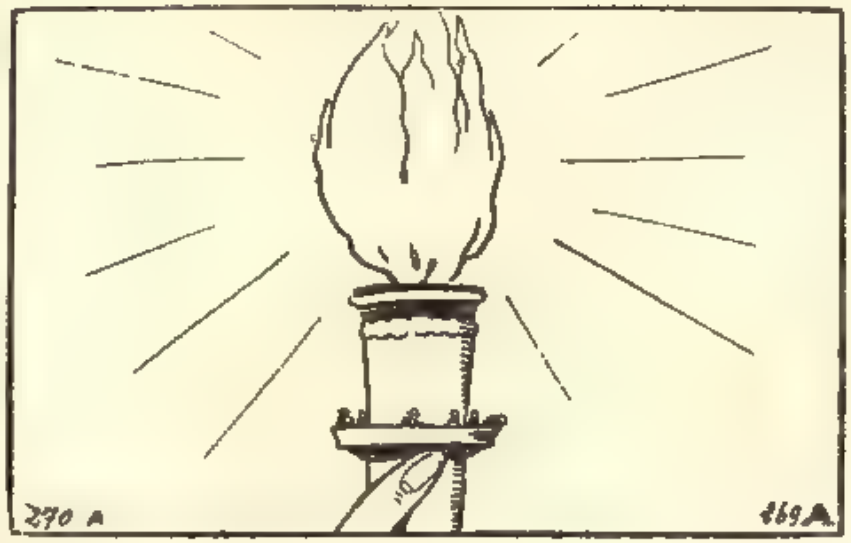

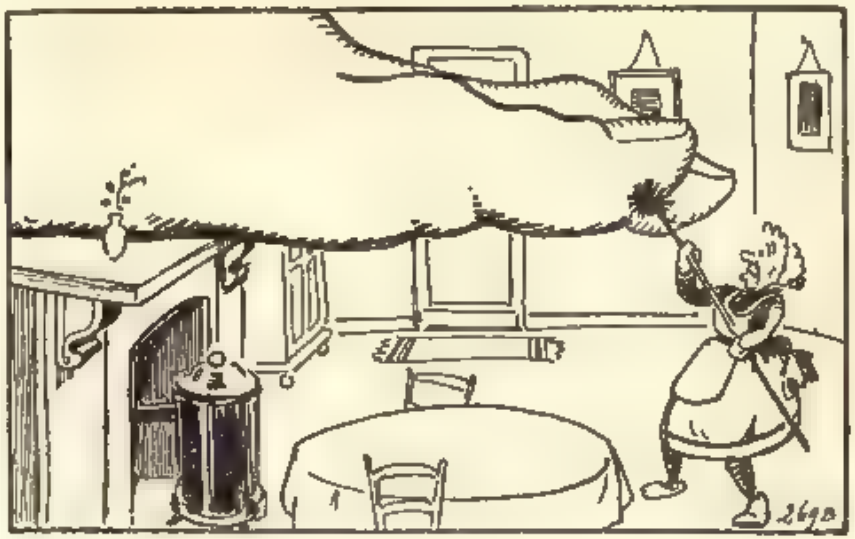

„Die fakkel," vertelde de loods verder, „daar brandt een sterk electrisch licht in. Het beeld is dus een vuurtoren ook en omdat het zoo hoog boven het water uit steekt, kun je de lichtstraal reusachtig ver zien."

„Staat dat beeld er al lang?" vroeg Bulletje.

„Altijd," verklaarde Boonestaak. „Daar heeft Columbus aan gezien, dat ie in Amerika was, niet, loods?"

De loods lachte, maar Bulletje zei medelijdend:

„Stoor u niet aan die jongen: hij is niet wijzer."

„Het beeld staat er van 1886 af," zei de loods. „We hebben 'et van Frankrijk gekregen. Daar zijn we altijd erge goeie maatjes mee geweest, zie je. De beeldhouwer Bartholdi heeft het gemaakt. Een aardig karweitje. En moeilijk ook. Vooral het plaatsen heeft heel wat werk gekost. Dat eilandje heette vroeger Bedloe-eiland, maar nou het beeld er staat, noemen we 'et Vrijheidseiland."

Nog een en al verbazing zei Bulletje:

„As je thuis 'es zoo'n beeldje op den schoorsteen had staan!"

„Ja, zei Boonestaak, „en dan jij het elken morgen afstoffen!"

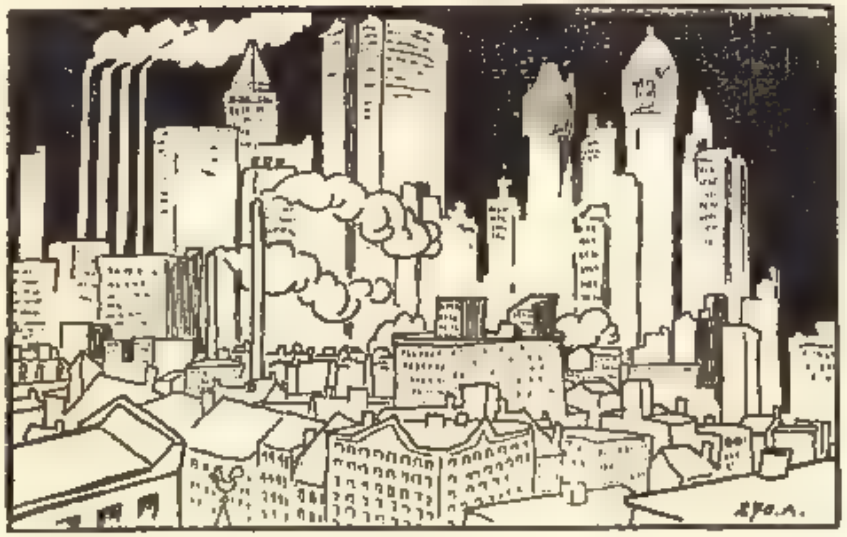

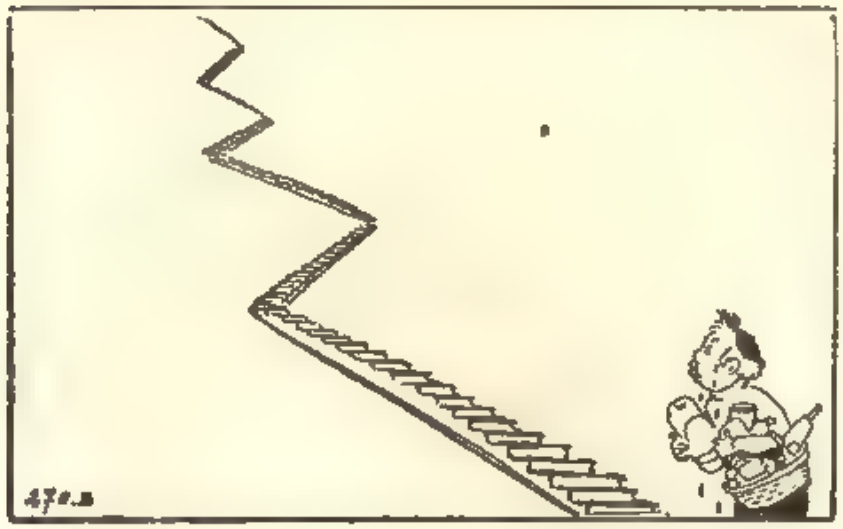

„D'r zijn hier wel huizen, waar het in zou kunnen staan," zei de loods.

„Dat beeld van drie en negentig meter hoog?" riep Bulletje ongeloovig.

„Ja," glimlacht de dikke Amerikaan en streek es langs z'n sikje. „D'r zijn hier huizen van een heel eind over de honderd en zelfs van twee honderd meter hoog."

Bulletje en Boonestaak gaapten hem ongeloovig aan. De loods knikte.

„Heusch," zei hij, „die noemen ze hier wolkenkrabbers."

Dat vonden de jongens een lollig woord! Wolkenkrabbers! Die moesten zeker de wolken krabben als ze jeuk hadden!

„En hoeveel verdiepingen zijn daar dan wel in?" vroeg Boonestaak.

„Nou, zoo'n dertig, veertig of vijftig."

„Lieve help," zuchtte Bulletje, „stel je voor, dat je zeven en veertig hoog achter woont en dat je dan met boodschappen thuis komt en je hebt er één vergeten!"

En hij zweette al bij de gedachte aan al de trappen, die hij dan weer af en op zou moeten klimmen!

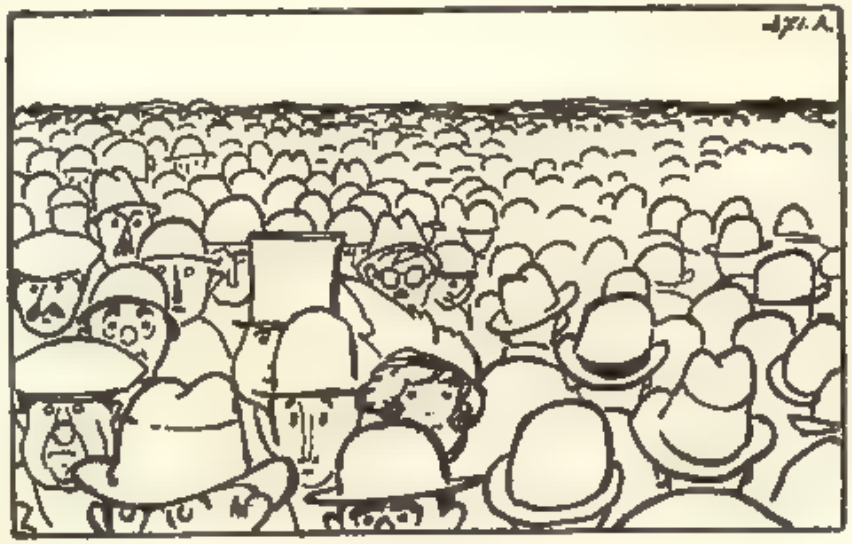

,,Trappen klimmen hoeft niet," vertelde de loods. ,,Alles gaat met de lift. En de meeste van die wolkenkrabbers zijn ook geen gewone woonhuizen, maar kantoorgebouwen. D'r zitten in één zoo'n ding zoo een duizend of wat menschen te werken. Kan je je es voorstellen wat een gedrang dat in de straat is, als al die dingen na kantoortijd leeg loopen."

Bulletje keek wantrouwig. Hij stootte Boonestaak aan en zei:

,,Zou die loods soms een broertje zijn van Ouwe Hein?"

Boonestaak was er ook bang voor.

Maar de kapitein verzekerde hun, dat het deze keer allemaal echt waar was. Ze zouen 'et zelf wel zien, als ze morgen aan den wal gingen.

Van den loods kregen de jongens ieder een Amerikaansch kwartje. Dat is zoo wat zestig Hollandsche centen waard. Aan den eenen kant stond de kop van een Indiaan en aan den anderen een bison of Amerikaansche buffel.

,,Indianen en bisons," zei Boonestaak, met z'n oogen half dicht en ze droomden allebei van massa's geweldige avonturen.

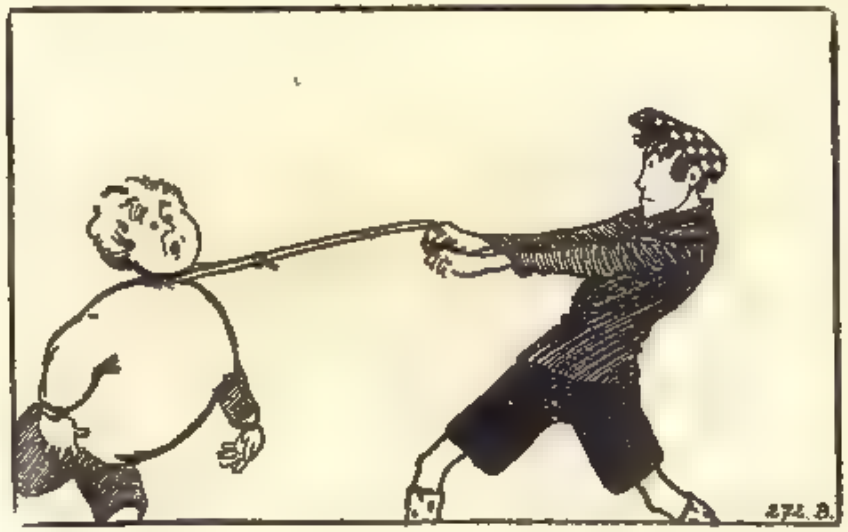

In bed praatten ze nog wat over Amerika en over wat ze daar zoo al zien konden en doen.

„Morgen," sneed Boonestaak op, gaan we naar de prairiën bisons zoeken. Als we d'r een paar vangen kunnen, nemen we ze mee voor Artis in Amsterdam. Dan krijgen we een vrijkaartje en mogen d'r elken dag in om naar ónze buffels te kijken."

„Vang je die met een musschenklem?" vroeg Bulletje met een onnoozel gezicht.

„Nee, sufferd," antwoordde Boonestaak minachtend. „Met een lasso natuurlijk."

„Kan je goed lasso-werpen?" vroeg Bulletje plagend door.

„Effen leeren morgenochtend," zei de lange luchtig. „Ik neem een end touw en jij gaat op een afstandje staan. Dan slinger ik je de strik om je nek en trek je naar mij toe. As je soms onder weg geen asem meer halen kan, roep je maar „kien", dan weet ik wat er an de hand is.

Bulletje was verontwaardigd, dat z'n vriend zoo gewetenloos over z'n kostbaar leven sprak en een heelen tijd zweeg hij boos. Toen kwam hij overeind en riep: „Boonestaak! slaap je al?"

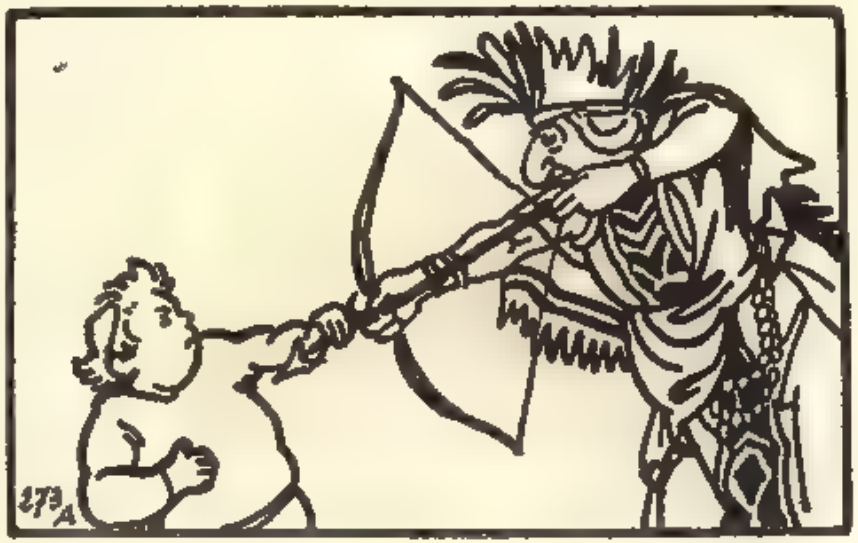

„Nog niet," antwoordde Boonestaak slaperig. „Wat is er?"

„Ik ga in de prairie naar Indianen zoeken," vertelde Bulletje geestdriftig.

„Zeker om ruzie met ze te krijgen en aan de martelpaal doodgepijnigd te worden?" vroeg Boonestaak ongerust. „Dat laat je maar uit je lijf."

„Wel nee," zei Bulletje geruststellend. „Ik ga de vredespijp met ze rooken. Dan zijn we meteen goeie vrienden en dan kunnen zij die bisons voor ons vangen."

Boonestaak vond dat nog zoo'n kwaad idee niet.

„Maar," zei hij peinzend, „heb jij al eens een pijp gerookt?"

„Nee," bekende Bulletje met een benepen gezicht. „Eigenlijk niet. Jij?"

„Ik ook niet," gaf Boonestaak gul toe.

Dat was een vervelend geval. Veronderstel, dat je de Arendskop tegen kwam of de Witte Bison en dat ze je uitnoodigden om de vredespijp met ze te rooken en je moest dan zeggen:

„'t Spijt me, roode broeder, maar ik heb nog nooit een pijp gerookt!" Dan sloeg je een figuur van niks!

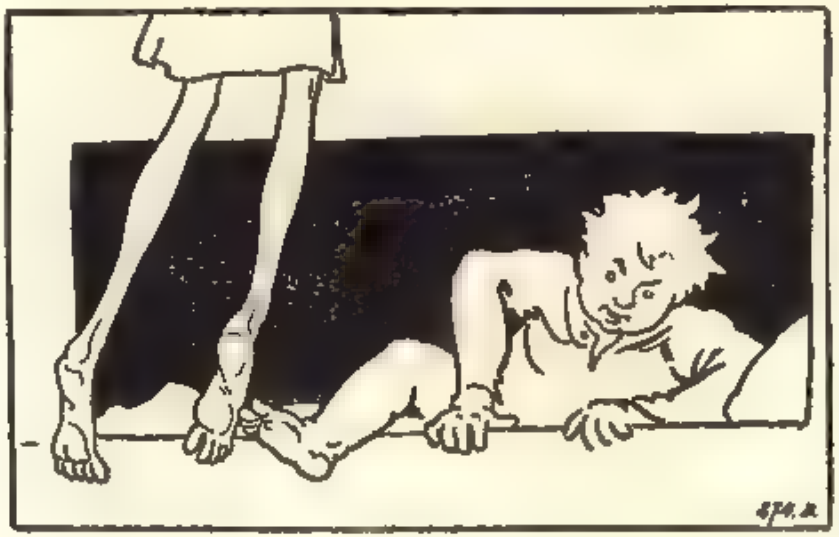

„Bovendien," peinsde Boonestaak, „misschien zou de Arendskop je niet gelooven en denken, dat je de vredespijp niet met 'em wóu rooken . . . Dan ging je zóó al aan den martelpaal!"

Bulletje was er ook bang voor en het zweet brak hem uit van angst bij de gedachte aan de boosheid van dat verschrikkelijke opperhoofd, dat kalm zou zeggen.

„Dan zullen we het kleine dikke bleekgezicht aan den martelpaal levend braden . . ."

Goeie genade! stel je zoo iets voor! En Boonestaak verzekerde, dat er zoo iets stellig zou gebeuren.

„Weet je wat?" zei de lange, toen hij er een poosje over nagedacht had. „We moesten ons eerst even oefenen in het rooken van de vredespijp."

„Ja, maar hoe?" vroeg Bulletje twijfelend.

„Hier in de hut," stelde Boonestaak voor. „Daar op tafel ligt m'n vaders pijp en tabak is-t-er genoeg in 'et kastje. Durf jij?"

„As jij durft," zei Bulletje kleintjes, „dan doe ik mee."

„Vooruit dan," fluisterde Boonestaak en snel gleden ze allebei uit hun kooi op den vloer.

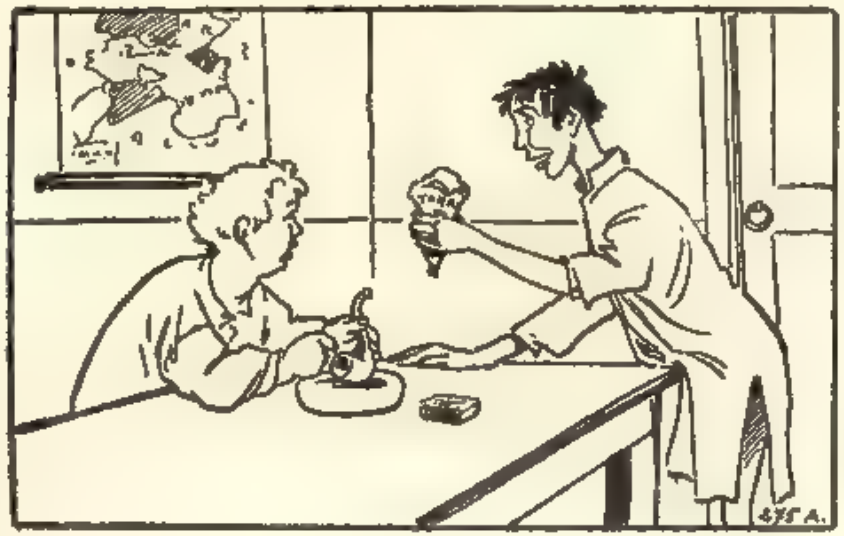

Terwijl Boonestaak in de kast naar tabak zocht, peuterde Bulletje in den aschbak de pijp leeg. En onwillekeurig keken ze telkens over hun schouder naar de deur of er soms iemand binnen zou komen. Hun geweten was niet precies gerust.

,,Hier is de tabak'', zei Boonestaak. ,,Wacht! Nou moeten we net doen of 'et echt is. Ik ben de Arendskop en ik zit hier in den nacht bij m'n kampvuur. Dan kom jij. Je bent een blanke jager. Lederkous of Edelhart. wat wil je liever?''

Bulletje vond Edelhart mooier.

,,Nou en dan kom je bij me en dan groet je me en dan vraag ik je of we de vredespijp zullen rooken en dat doen we dan. Goed?''

,,Best'', zei Bulletje geestdriftig en zachter voegde hij er bij: ,,As je vader maar niet komt!''

,,Vader is met jouw vader aan den wal. Die komen nog in geen uur hier. In dien tijd kunnen we wel tien vredespijpen rooken.''

,,Nou vooruit dan maar'', stemde Bulletje toe.

,,Nog even wachten'', zei Boonestaak. ,,'k Zal me even wat Indiaansch beschilderen. Ik ben op 't oorlogspad, zie je.''

Boonestaak krabde wat slijpsel van een rood potlood, dat op z'n vader's tafel lag, smeerde met dit rood wat vegen en cirkels op z'n voorhoofd en wangen, teekende toen met de asch uit het bakje nog wat vreemde figuurtjes op z'n gezicht en keek in den spiegel. Een vreeselijk woeste tronie gluurde hem daaruit tegen.

,,Mooi'', zei hij tevreden, ,,'k zie d'r uit as een echte Arendskop. Ben je niet bang van me, Bulletje?''

,,Edelhart kent geen vrees'', bromde Bulletje met een zware stem.

,,Jammer dat ik geen veeren heb voor m'n haar'', vond Boonestaak spijtig. ,,Enfin, dan moet 'et maar zoo''.

Toen trok hij zijn wollen deken van z'n bed, wikkelde zich daarin, lei de tabak en de pijp bij zich neer en ging met z'n beenen over elkaar op den grond zitten. Diepzinnig keek hij voor zich uit. Z'n woest besmeurde gezicht met het verwarde zwarte haar er rond stak gek boven de deken uit. Bulletje zou zeker in een lach geschoten zijn, als dat niet beneden de waardigheid geweest was van zoo een groot jager als Edelhart.

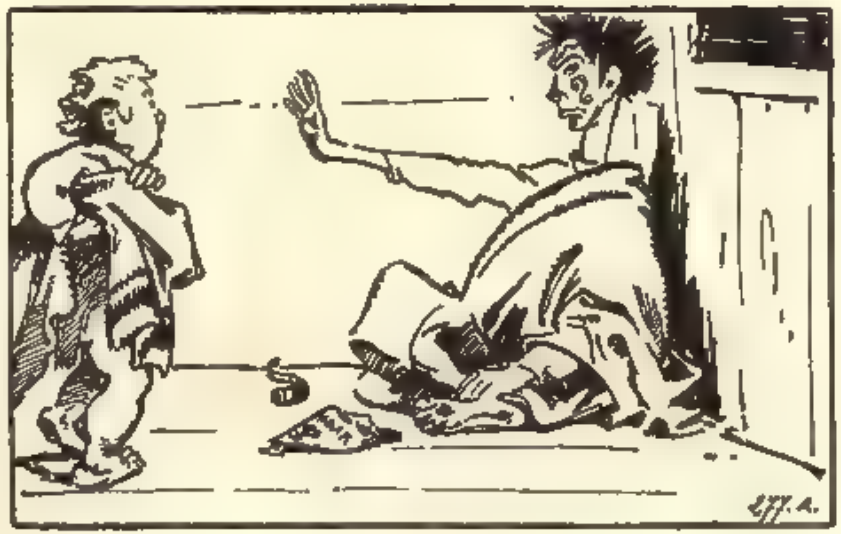

Bulletje had z'n deken opgerold en onder z'n arm genomen. Langzaam kwam hij op Boonestaak af. Toen hij dicht bij hem was, gromde deze met een zware stem:

,,Halt!... Wie komt daar naar de wigwam van het groote opperhoofd der Sioux?''

,,Edelhart'', antwoordde Bulletje met net zoo'n komieke bromstem, ,,de groote jager uit de buurt van het reusachtige zoutmeer.''

,,Aha'', grijnsde Boonestaak valsch, ,,is mijn bleeke broeder zijn skalp zat geworden?''

,,Zeg es'', zei Bulletje, in eens met z'n gewone stem, ,,nou moet je geen ruzie zoeken. We zouen immers de vredespijp rooken''.

,,Nou ja'', riep Boonestaak ongeduldig, ,,natuurlijk! Maar ze beginnen immers altijd eerst te dreigen. Dat hoort er bij. En dan moet jij vriendelijk blijven. Jij heet toch zeker niet voor niks Edelhart''.

,,O, is 't zoo bedoeld?'' zei Bulletje gerustgesteld. ,,Nou vooruit dan maar weer''.

En met z'n zware Edelhart-stem bromde hij:

,,Mijn roode broeder kan gerust zijn. Ik heb de oorlogsbijl begraven, vijftig voet diep in de prairie.''

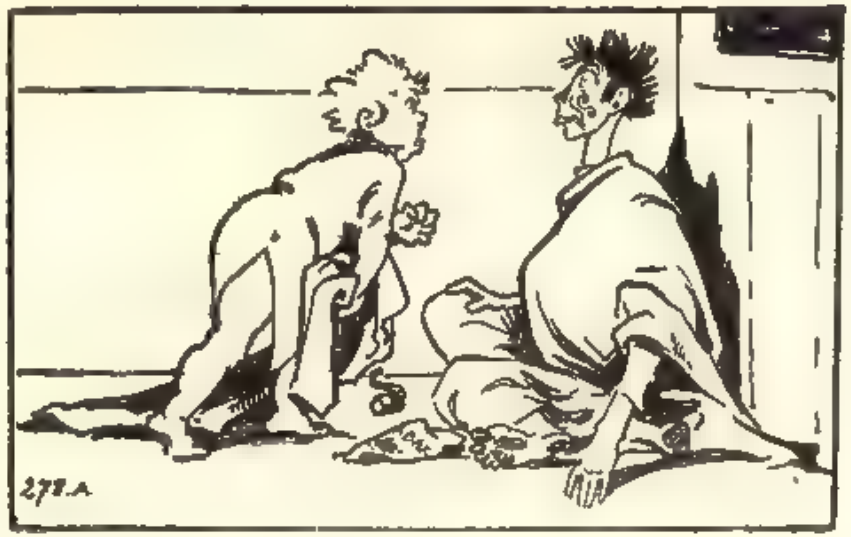

,,Dat verandert de zaak," zei de Arendskop, een beetje vriendelijker. ,,Ik dacht dat het groote bleekgezicht op het oorlogspad was en was net van plan, hem naar de eeuwige jachtvelden te sturen en z'n skalp aan de naad van m'n broek te naaien."

,,Dat zou je niet glad zitten, Arendskop, m'n roode broeder," antwoordde Edelhart een beetje nijdig. ,,Ik zou je met m'n zilverbuks gauw even zelf naar je eeuwige jachtvelden geholpen hebben."

,,En je hebt geen eens een zilverbuks," viel Boonestaak uit, die goed op de hoogte was. ,,Die had Winnetou!"

,,Wat komt dat er nou op aan?!" schreeuwde Bulletje. ,,Dat weet ik ook wel. Praat nou geen onzin! Anders komen we nooit toe aan 't rooken van de vredespijp!"

,,Jij praat zelf onzin," hield Boonestaak koppig vol. ,,As Winnetou de zilverbuks had, kun jij mij daar niet mee naar de eeuwige jachtvelden sturen."

,,Nee, jammer genoeg," snoof Bulletje. ,,Je verdiende het anders dubbel en dwars."

,,Nou, laten we dan maar verder gaan," suste Boonestaak lachend.

Toen hernamen ze hun rol en hun bromstemmen.

„M'n bleeke broeder is een wijs man," zei de Arendskop deftig. „Edelhart kan in de wigwam komen. De Arendskop wil de vredespijp met hem rooken."

Edelhart kwam een stap naderbij, lei de hand op z'n hart en maakte een diepe buiging.

„Ik dank mijn roode broeder," antwoordde hij. „De Arendskop is een groot opperhoofd.

„Ugh!" zei de Arendskop.

„Wat zeg je?" vroeg Edelhart wantrouwig.

„Ik zei: Ugh!" antwoordde de Arendskop onverstoorbaar.

„O!" zei Edelhart begrijpend, en deftig voegde hij er bij: „Wau!"

Het groote opperhoofd knikte tevreden. Bulletje ging tegenover hem zitten en keek hem ernstig aan. Langzaam stopte de Arendskop de groote pijp vol tabak. Edelhart keek belangstellend toe en verheugde zich, toen de zak uit de handen van den Arendskop op den vloer rolde en een bergje tabak er uit viel. Het opperhoofd keek kwaad.

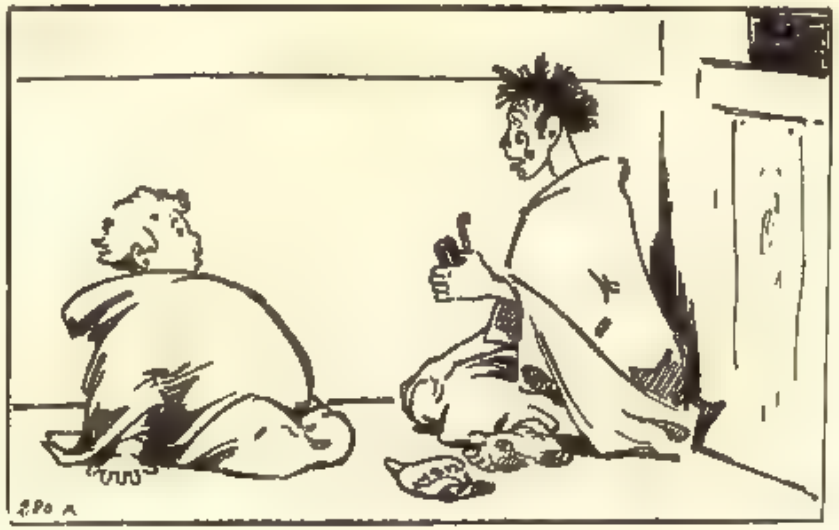

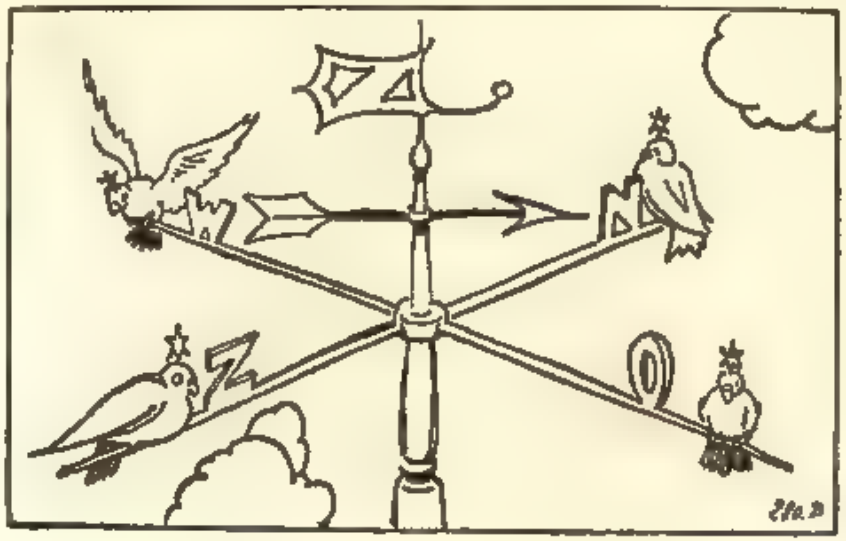

„Lacht het bleekgezicht?" vroeg de Arendskop wantrouwig.

„Het hart van mijn roode broeder is vol achterdocht," zei Edelhart waardig. „Ik lachte niet, Ugh!"

„Dan is het goed. Wau!" antwoordde de roodhuid gerustgesteld, terwijl hij de tabak weer in den zak moffelde en de overblijfseltjes weg blies: de vader van het vreeselijke opperhoofd mocht niets merken.

Peinzend zat de Arendskop met de gestopte pijp in de hand en keek zwijgend voor zich.

„Waaraan denkt het opperhoofd der Sioux?" vroeg Edelhart.

„Ik weet niet goed," antwoordde de Indiaan weifelend, „wie van ons tweeën 't eerste trekje doen moet."

Het dikke bleekgezicht grinnikte.

„Mijn roode broeder steekt de pijp aan," zei hij toen (op afschuwelijk eigenwijze toon, beweerde Boonestaak later). „Dan blaast hij de rook naar vier kanten. Dat beteekent: vrede zal het zijn naar alle windstreken. Dan geeft hij de pijp aan zijn blanken vriend."

„O ja, da's waar ook," herinnerde het opperhoofd zich. „Nou, daar gaat ie dan."

Bij gebrek aan de gebruikelijke vuursteenen nam de Arendskop een lucifer, hield het vlammetje boven den pijpekop en begon te trekken. Vol belangstelling en spanning keek Edelhart toe. De groote Indiaan werd rood onder z'n oorlogsbeschildering. Hij proestte een beetje, omdat de rook in z'n keel en z'n neus drong en hij zei een heele boel keeren achter mekaar: „Ugh! Ugh!" doch het klonk volstrekt niet deftig. Maar eindelijk bracht hij het toch zoo ver, dat hij vier akelige rookwolkjes naar de vier hemelstreken blies. Toen gaf hij met tranen in z'n oogen de pijp aan Edelhart.

De groote jager nam zonder veel geestdrift de vredespijp over en veegde het natte mondstuk aan z'n deken af.

„Wat doet het bleekgezicht daar?" vroeg de Arendskop toornig, terwijl hij een hoestbui kreeg.

„Ik veeg je vieze spuug af," antwoordde het bleekgezicht kalm.

„Dat is een beleediging!" brulde de verschrikkelijke Arendskop en liet z'n oogen wild rollen.

„Dat kan wel," zei Edelhart onverstoorbaar. „Maar ik veeg het toch maar af."

Toen moest het opperhoofd er wel in berusten.

Edelhart, heldhaftig als altijd, nam een geweldige trek aan de vredespijp. De gevolgen bleven niet uit. De rook spoot met een dikke straal z'n neusgaten en z'n mond uit. De groote jager meende zelfs te voelen dat er ook rook uit z'n oogen en z'n ooren kwam en dat 't er in z'n longen en z'n buik eveneens mistig uitzag. Hij kreeg een verschrikkelijke hoestbui en liet de pijp van schrik uit z'n mond vallen. Toen hij na een heelen tijd uitgehoest was, liepen er tranen, zoo groot als knikkers over z'n bolle wangen. Z'n gezicht zag paars en het ergste was, dat de Arendskop grijnsde van plezier.

„Rooken zoo alle bleekgezichten, die in de steenen wigwams bij het groote zoutmeer wonen?" vroeg de roodhuid spottend. „Mijn blanke broeder moet het overdoen en naar de vier windstreken blazen. Anders graaf ik de tomahawk op en neem z'n skalp."

Nijdig greep Edelhart de pijp en trok nu voorzichtig. Prettig was het nog niet, maar hij slaagde er toch in, vier dunne wolkjes weg te blazen. De Arendskop knikte goedkeurend.

„En nou jij weer," zei Bulletje verheugd.

„Ugh!" antwoordde Boonestaak dapper.

Om beurten rookten nu de Arendskop en Edelhart uit de vredespijp. Ze hielden hun gezichten in een ernstige plooi, zooals dat aan zulke waardige krijgers past. Deftig zaten ze tegenover elkaar en keken mekaar zwijgend aan. Af en toe moesten ze even hoesten, maar dan deden ze alsof het een Indiaansche betuiging van tevredenheid was en bromden:

„Ugh! Ugh!"

Waarop zonder mankeeren de ander ernstig antwoordde:

„Wau! Wau!"

Zoo ging het een poosje door en ze werden heel tevreden over zichzelf en elkaar.

Totdat Bulletje een raar gevoel in z'n buik kreeg en meende, dat de rook wel erg dik moest zijn, want hij zag Boonestaak maar heel vaag zitten. En Boonestaak verwonderde er zich over, waarom Bulletje zoo raar heen en weer zwaaide en waar dat zonderlinge gevoel in z'n keel en z'n maag vandaan kwam. Spoedig lag de pijp ongebruikt tusschen hen op den grond en de twee beroemde prairiehelden keken elkaar met glazige oogen aan en drukten de handen tegen hun buik.

De Arendskop was in eens de naam van z'n blanken broeder vergeten, want hij vroeg zuchtend:

„Wat kijk je me raar an, Bulletje. Wat is er?"

En Edelhart was er al even naar aan toe, want hij antwoordde steunend:

„O, Boonestaak.... 't is zoo raar in m'n buik.

Boonestaak verdraaide z'n oogen als een zieke schellevisch.

„Bij mij ook," bekende hij, diep ademhalend. „O zoo akelig.... Ik geloof dat ik weer zeeziek word!"

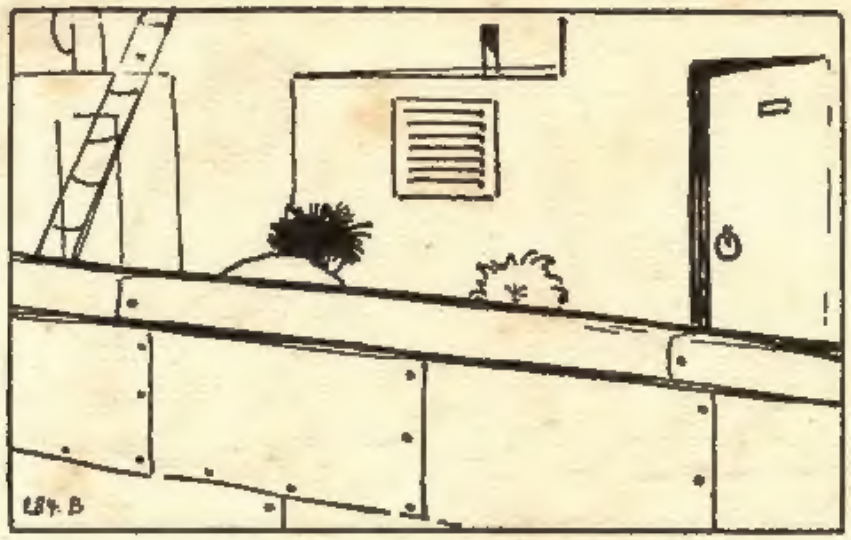

Het schip lag stil in de haven voor anker. Het water was zoo glad als een spiegel; er was geen windje. En toch had ook Bulletje de gewaarwording, dat hij zeeziek was, en dat de heele hut om hem rondtolde. Hij werd zoo bleek als een doek en z'n oogen puilden uit z'n hoofd. Met Boonestaak was het precies zoo. Hij zag alles door een nevel. Ze kreunden van akeligheid. Ze waren zoo misselijk als katten en opeens vlogen ze allebei overeind, wierpen de deken af en renden naar buiten, naar de verschansing. En toen gebeurde het onvermijdelijke.

Toen zij met bleeke gezichten, zweetdroppels parelend op hun voorhoofd, met een pijnlijk schroeiende keel naar elkaar keken en nog druk kokhalsden, kwam net een stoker langs, die hen verbaasd aankeek.

„Wat heb ik nou an m'n kar hangen?" vroeg hij, „Wat mankeert jullie?"

„O," hikte Bulletje. „We... we... we zijn ziek geworden, niet Boonestaak?... Bar ziek."

„Ja," zuchtte de lange, „verschrikkelijk ziek."

„Zoo?" zeide de stoker. „Zeker 'et tegengestelde van de zeeziekte?"

„Ja... m... m... maar 't is net zoo'n gevoel," bibberde Bulletje.

„Ja, ja," vertelde de man en hij grinnikte. „Dat komt meer voor. Jullie zijn natuurlijk zoo gewend geraakt aan die hobbelende sik van een Herkules, dat je nou ziek wordt, omdat ie stil ligt. Dat gebeurt wel meer."

„O, gelukkig dat 'et dat maar is," zuchtte Boonestaak.

„Welzeker," herhaalde de man. „Dat gebeurt dikwijls hoor. Vooral as jonge broekies d'r een pijp bij rooken."

Bulletje en Boonestaak keken den stoker aan.

„Hoe... hoe... hoe weet je?" hakkelde Bulletje.

Toen begon de stoker hard te lachen.

„Wel, maatjes," zei hij, „jullie stinken een uur in den wind naar tabaksrook!"

„Tabaksrook?" herhaalde daar een zware stem en toen de jongens omkeken, stonden ze tot hun grooten schrik voor hun vaders, die juist weer aan boord gekomen waren. Het was een verrassing, maar prettig was het niet.

„Wat beteekent dat?" vroeg de kapitein streng.

„We... we... we hebben samen de vredespijp gerookt," vertelde Boonestaak, half huilend, „en... en toen zijn we... misselijk geworden."

„Wel, alledriedubbelemallemosterdmolen!" tierde de stuurman. „Rooken?... Dat gespuis wil rooken?... Mee!"

De kapitein en de stuurman grepen de zondaars ieder bij een oor en daar ging het terug naar de hut. Schreeuwen dat de woudloopers deden! Hooren en zien verging je. En de stoker lachte onbarmhartig achter hun rug.

DE ERVEN
DE WED.
VAN
NELLE